

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 491 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ:
Ακρίβεια
Εξαθλίωση
Περιβαλλοντική
καταστροφή
Καταστολή
πολιτική σήψη

Με ταξική Ενότητα και Αγώνα Με μια Αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Μουντιάλ 2022: Ποδόσφαιρο πάνω από πτώματα εργατών

Εργαζόμενοι
 ΕΣΥ: Νομοσχέδιο κατάργησης της Δημόσιας Υγείας
 σελ. 4

Κοινωνία
 Πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας
 σελ. 6

Εκλογές στις ΗΠΑ:
 Τα νερά έχουν φουσκώσει – Οι καιροί αλλάζουν
 σελ. 13

Ιστορία
 100 χρόνια από την ίδρυση της ΕΣΣΔ, 31 από την κατάρρευση της
 σελ. 14

Το φετινό Μουντιάλ που πραγματοποιείται στο Κατάρ ανατέθηκε στην πόλη τον Δεκέμβριο του 2010 μέσα από σκανδαλώδεις διαδικασίες διαφθοράς και δωροδοκίας στελεχών της FIFA. Ακολούθησε η ανέγερση των απαραίτητων υποδομών, που περιλαμβάνουν επτά γήπεδα με συστήματα ψύξης «ενάντια στην ενεργειακή κρίση», ξενοδοχεία αλλά και μια σχεδόν ολόκληρη πόλη (Λουσαϊλ) που χτίστηκε σχεδόν από το μηδέν μέσα σε μια δεκαετία. Το συνολικό κόστος όλων των παραπάνω ανέρχεται πάνω από 200 δισ. δολάρια (σχεδόν 20πλάσιο κόστος από το προηγούμενο Μουντιάλ), ενώ οι εργάτες δούλευαν με μισθό ίσο με 1,2 δολάρια την ώρα.

Οι εργαζόμενοι στα έργα έπρεπε να προπληρώσουν το απίστευτο ποσό των 3.242 δολαρίων, προκειμένου να «εξασφαλιστούν» μια θέση εργασίας που θα τους άμβει με το ευτελές ποσό των 270 δολαρίων τον μήνα. Η πλειοψηφία των εργαζομένων ήταν μετανάστες από την Ινδία, το Πακιστάν, το Νεπάλ, το Μπαγκλαντές, τη Σρι Λάνκα. Δούλευσαν σε

άθλιες συνθήκες (καύσωνες, εξαντλητικές βάρδιες, στοιβαγμένοι σε κοντέινερ χωρίς μέτρα υγιεινής). Επιπροσθέτως, βρέθηκαν αντιμέτωποι με το σύστημα Καφάλα (ή αλλιώς σύγχρονη δουλεία) που βιώνουν οι μετανάστες εργάτες σε χώρες του αραβικού κόσμου και που προσπαθούν να επιβάλουν όλες οι αστικές τάξεις διεθνώς. Σύμφωνα με αυτό το σύστημα, κάθε μετανάστης χρειάζεται έναν «σπόνσορα» για να παραμείνει στη χώρα, αυτός συνήθως είναι ο εργοδότης. Ο σπόνσορας-εργοδότης παρέχει θεώρηση για την παραμονή του εργάτη στη χώρα, δίνει έγκριση για την αλλαγή εργοδότη, κατάσχει το διαβατήριο και γενικά έχει τον εργαζόμενο υπό καθεστώς ακραίας εκμετάλλευσης. Σύμφωνα με την εφημερίδα The Guardian λίγο πριν την έναρξη του Μουντιάλ άρχισαν να διώχνουν τους εργαζόμενους από την εργασία τους και επομένως από την χώρα, σε πολλές περιπτώσεις χωρίς την πλήρη καταβολή των δεδουλευμένων. Ορισμένοι εργάτες δεν κατάφεραν καν να συγκεντρώσουν τα χρήματα που

έδωσαν αρχικά σε πράκτορες-αρπακτικά πρόσληψης στις χώρες καταγωγής τους και επέστρεψαν στη χώρα τους χρεωμένοι.

Το πιο συνταρακτικό γεγονός παραμένει ο συγκλονιστικός αριθμός των νεκρών μεταναστών εργατών στο Κατάρ, που σύμφωνα με την The Guardian υπερβαίνει τους 6.500 από το 2010 ως τα μέσα του 2020. Αντίστοιχο ρεπορτάζ του γερμανικού δικτύου ZDF ανέβαζε τον αριθμό των νεκρών πάνω από 15.000, συμπεριλαμβανομένων και όσων πέθαναν εξαιτίας των συνθηκών διαβίωσης.

Πάνω σε γήπεδα-νεκροταφεία παίζουν μπάλα ορισμένοι από τους πιο ακριβοπληρωμένους αθλητές και πάντα από αυτό το «παχνίδι» έχει στηθεί ένας χορός δισεκατομμυρίων δολαρίων. Με αυτό τον τρόπο, το Μουντιάλ του 2022, όπως και κάθε παρόμοια διοργάνωση, αποτελεί το πιο κραυγαλέο παράδειγμα της εμπορευματοποίησης του αθλητισμού και της όξυνσης των ταξικών αντιθέσεων που γεννά το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μηνόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερκεμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνων, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονίες. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μηνόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τρόφικες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, να **επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τρότσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνοί. Απευθυνόμαστε – Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονίες, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μηνόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.**(Δεκέμβρης 2022 - Γενάρης 2023)**

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2023 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηξη της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στήριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά-φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και από το αστικό κράτος, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την ατλαντευτή πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστι-

κής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι' αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψη του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Αναγνώστης" Πυρρινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καϊνά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψυλλογικό "Ψυλλογιστές" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα**.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία. Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίου 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938 www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Πριν από λίγους μήνες, όταν άρχισε να ανεβαίνει ο πληθωρισμός και ταυτόχρονα τα κέρδη των καπιταλιστών, ο Μητσοτάκης είχε δηλώσει ότι θα φορολογηθούν μέχρι και 80% τα υπερκέρδη τους (υπερέσοδα τα είχε ονομάσει!). Τώρα κατά την επίσκεψή του στο Λονδίνο και σε εκδήλωση του Ελληνικού Επενδυτικού Συνεδρίου που οργάνωσαν το Χρηματιστήριο Αθηνών και η Morgan Stanley, απέκλεισε κατηγορηματικά ότι η κυβερνήσή του θα προχωρήσει σε έκτακτη φορολόγηση των τραπεζών, κατ' επέκταση και των άλλων μεγάλων επιχειρήσεων, καθιστώντας τους «επενδυτές»/τοκογλόφους. Το θέμα προέκυψε γιατί όλες οι τράπεζες παρουσιάζουν έκρηξη κερδών, την ίδια στιγμή που ένα στα δύο νοικοκυριά μειώνει τις αγορές σε βασικά είδη, ακόμη και σε είδη διατροφής.

Το «χρυσό καλάθι» των τραπεζών

Θα μπορούσε να υποθέσει κανένας ότι η αλλαγή θέσης του Μητσοτάκη οφείλεται στο ότι οι τράπεζες περνάνε... δύσκολες μέρες. Όμως, τα στοιχεία που δημοσίευσαν οι 4 λεγόμενες «συστημακές» τράπεζες δείχνουν το ακριβώς αντίθετο. Τα ταμεία τους στους 9 μήνες του 2022 παρουσίασαν κέρδη, που τα ΜΜΕ παρουσίασαν σαν «πρωτοφανή», και πράγματι είναι. Συγκεκριμένα: α) Η Εθνική Τράπεζα είχε κέρδη 464 εκατ. ευρώ, αυξημένα κατά 41%. β) Η Eurobank είχε κέρδη 592 εκατ. ευρώ, αυξημένα κατά 66%. γ) Η Alpha Bank είχε κέρδη 432 εκατ. ευρώ, αυξημένα κατά 8%. δ) Η Τράπεζα Πειραιώς είχε κέρδη κοντά στα 400 εκατ. ευρώ, αυξημένα κατά 15,3%. Επίσης και η Τράπεζα της Ελλάδας ανακοίνωσε αλματώδη αύξηση κερδών σε σχέση με το 2021. Τέλος, το πρώτο εξάμηνο 2022 τα κέρδη των 152 εισηγμένων εταιριών στο Χρηματιστήριο ξεπέρασαν τα 5,4 δισ., διπλάσια από τα αντίστοιχα του 2021.

Ο άχρηστος Μητσοτάκης μόνο αυτή την εικόνα βλέπει και γι' αυτό

«Χρυσό καλάθι» για τις τράπεζες «Άδειο» για τα νοικοκυριά

μιλάει για «βελτίωση» της ελληνικής οικονομίας –συνεπικουρούμενος από τα αργυρώνητα ΜΜΕ– όταν αυτή καταστρέφεται, και το χειρότερο, εκμηδενίζονται καθημερινά οι όποιες προοπτικές ανάκαμψής της. Όπως δείχνουν τα στοιχεία η Ελλάδα σε μονάδες αγοραστικής δύναμης, από την 14η θέση στην ΕΕ το 2009, βυθίστηκε στην 26η το 2021. Ακόμη και χώρες όπως Ρουμανία, Βουλγαρία, Κροατία, Σλοβενία, αλλά και Λιθουανία, Λετονία, Εσθονία κ.ά., παρουσιάζουν πολύ καλύτερη εικόνα και είναι ζήτημα χρόνου από την προτελευταία θέση της ΕΕ που βρίσκεται σήμερα, να βρεθεί στην τελευταία μετά την Βουλγαρία. Έτσι, φαίνεται να επιβεβαιώνεται αυτό που έλεγαν οι αξιωματούχοι της Τρόικα το 2010 ότι στην Ελλάδα αντιστοιχούν οι βουλγαρικοί μισθοί και να διαψεύδονται όλοι εκείνοι που έλεγαν ότι αν φύγουμε από το ευρώ η χώρα θα γίνει Αλβανία. Υποτίθεται ότι αυτή η τρομακτική υποβάθμιση έγινε για να μειωθεί το δημόσιο χρέος, αλλά έγινε το ακριβώς αντίθετο: το χρέος αυξήθηκε κατά 100 δισ. ευρώ (από 238 δισ. ευρώ το 2009 σε 394 το 2021), και η σχέση ΑΕΠ/χρέος χειρότερη ακόμη περισσότερο. Επιπλέον, η ελληνική κοινωνία έχει βουτηχτεί σε κάθε είδους χρέη.

... «άδειο» για τα νοικοκυριά

Παρά την γκεμπελική προπαγάνδα της κυβέρνησης, το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων χειροτερεύει διαρκώς. Σύμφωνα με μια πρόσφατη μελέτη του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ: α) Η αύξηση των τιμών κυρίως σε βασικά αγαθά, συντελεί στην απώλεια αγοραστικής δύναμης των νοικοκυριών με μηνιαίο εισόδημα χαμηλότερο των 750 ευρώ έως και 40%. β) Το φτωχότερο 40% του πληθυσμού

κατέχει όλο και μικρότερο μέρος του συνολικού πλούτου (4,5% με τα πιο πρόσφατα στοιχεία – το 2009 ήταν στο 6,5%), ενώ το αντίστοιχο μερίδιο του πλουσιότερου 10% είναι σταθερά υψηλότερο από την προ κρίσης περίοδο (41,3% έναντι 38,8% το 2009). Αυτή η γενική χειροτέρευση έχει οδηγήσει το 47% των μισθωτών να δηλώνουν ότι δύσκολα θα αντεπεξέλθουν τον χειμώνα και το 20% εξ αυτών ότι δεν θα καταφέρει καθόλου, το 26,3% δυσκολεύεται στην πληρωμή των λογαριασμών κοινής ωφέλειας, το 36,2% δεν έχει την οικονομική δυνατότητα να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση ή θεραπεία.

Πρέπει να τους διώξουμε

Παρά την προπαγάνδα και την λυσσώδη υποστήριξη των ιμπεριαλιστών, ο Μητσοτάκης και οι άχρηστοι, ανίκανοι νεοφιλελεύθεροι της κυβέρνησής του με όλα τα αντιδραστικά μέτρα που πήραν, όχι μόνο δεν βελτίωσαν την κατάσταση –όπως ήταν φυσικό– αλλά την χειρότερεσαν ακόμη περισσότερο με την ακρίβεια, τη μείωση των μισθών και κοινωνικών δαπανών... την εκτίναξη των κοινωνικών ανισοτήτων κ.λπ. Το μόνο που έκανε είναι να «πλουτίσει» ακόμη περισσότερο το αντεργατικό οπλοστάσιο του κράτους για να συνεχίσει την κτηνώδη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Πατι ξέρει ότι η νεοφιλελεύθερη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και της ενίσχυσης των κερδών του κεφαλαίου οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε μεγαλύτερη καταστροφή της οικονομίας, σε τεράστια ανεργία, ημιαπασχόληση, πρωτοφανή φτώχεια και μισθών και εισοδημάτων. Είναι τόσο μεγάλη η αθλιότητα

αυτής της κυβέρνησης που, χρήματα τα οποία αποσπά εντελώς παράνομα από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με την αύξηση των φόρων (ΦΠΑ, ειδικός φόρος κατανάλωσης στα καύσιμα κ.ά.) και επιστρέφει ένα μικρό μέρος από αυτά στα πιο αδύνατα κοινωνικά στρώματα, τα παρουσιάζει σαν φιλολαϊκή πολιτική με τα γλίσχρα επιδόματα και τις δήθεν ενισχύσεις που δίνει. Αλλά αποκρύπτει ότι ένα μεγάλο μέρος από τους υπερβολικούς φόρους αυξάνει τα έσοδα του κράτους και τα υπερκέρδη των διαφόρων εταιριών ενέργειας, διυλιστηρίων κ.ά.

Όμως το τέλος αυτών των «χρυσόδακτυλων» πλησιάζει. Οι εργαζόμενοι βλέποντας την κατάσταση τους να χειροτερεύει διαρκώς και οι μόνοι που επωφελούνται από τον νεοφιλελευθερισμό να είναι το κεφάλαιο και οι κάθε είδους κερδοσκόποι και αεριτζήδες, συνειδητοποιούν ότι ο πυρήνας αυτής της πολιτικής, οι ιδιωτικοποιήσεις είναι σε βάρος τους και σε βάρος της οικονομίας. Έτσι, σύμφωνα με μια πρόσφατη έρευνα του Γιάννη Μαυρή: α) το 2005 το 52% της κοινής γνώμης ήταν υπέρ της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ και μόνο το 39% αρνητική, το 2018 το 52% ήταν αρνητική και μόνο 39% θετική, ενώ το 2022 το 66% πιστεύει ότι η ιδιωτικοποίηση έβλαψε την ΔΕΗ και μόνο το 17% ότι την ωφέλησε! β) Για την ΕΥΔΑΠ, το 72% είναι κατά της ιδιωτικοποίησης και μόνο το 18% υπέρ, ενώ το 2011 τα ποσοστά ήταν μοιρασμένα 46-46%. γ) Ακόμη και για τον ΟΤΕ, παρά τα χρόνια που πέρασαν, το 42% θεωρεί ότι η ιδιωτικοποίηση έβλαψε και μόνο 33% ότι ωφέλησε. Και βέβαια οι δυο τελευταίες σημαντικές κινητοποιήσεις (Γενική Απεργία στις 9/11, πορεία της 49ης επετείου για Πολυτεχνείο) δείχνουν ότι οι μάζες αρχίζουν να κινούνται για την ανατροπή των ά(χ)ρηστων και απατεώνων νεοφιλελευθέρων. Η ΟΚΔΕ θα δώσει όλες της τις δυνάμεις για την ανατροπή τους και για την εγκαθίδρυση μιας δικαίας κοινωνίας, μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με έρευνα του Ινστιτούτου Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών (ΙΕΛΚΑ) που πραγματοποιήθηκε – σε δείγμα 1.000 ανθρώπων – την πρώτη βδομάδα του Νοέμβρη 2022, η συνεχιζόμενη πληθωριστική κρίση φαίνεται να έχει επηρεάσει βαθιά τις αγοραστικές/καταναλωτικές συνήθειες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Πιο συγκεκριμένα: το 80% των ερωτηθέντων δηλώνει πως έχει ακυρώσει «δαπάνες διασκέδασης» όπως είναι η εστίαση, οι διακοπές, τα ταξίδια κ.ά., το 66% ότι έχει μειώσει την κατανάλωση ρεύματος και γενικά ενέργειας, το 62% ότι έχει αναβάλει εργασίες συντήρησης και επισκευής, π.χ. στο σπίτι ή στο αυτοκίνητο (με ό,τι κινδύνους μπορεί αυτό να επιφυλάσσει), το 55% ότι έχει μειώσει συνολικά τις αγορές σε είδη τροφίμων και είδη παντοπωλείου, το 25% ότι έχει χρησιμοποιήσει χρήματα από τις αποταμιεύσεις του προκειμένου να καλύψει τις ανάγκες του, το 20% ότι έχει αναβάλει πληρωμές λογαριασμών και λοιπών υποχρεώσεων, το 15% ότι έχει αυξήσει τον χρόνο εργασίας ή έχει βρει δεύτερη εργασία προκειμένου να ανταπεξέλθει, το 10% πως έχει αυξήσει τη χρήση πιστωτικών καρτών και μόλις το 9% των ερωτηθέντων δηλώνει πως δεν έχει προβεί στη λήψη κανενός μέτρου για την αντιμετώπιση των οικονομικών πιέσεων.

Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία της Eurostat, η ανεργία στην Ευρωζώνη διαμορφώθηκε στο 6,5% για τον Οκτώβρη (ή 10,87 εκατ. άτομα). Στους νέους κάτω των 25 ετών, το ποσοστό είναι τον ίδιο μήνα αγγίζει το 15%. Η Ελλάδα βρίσκεται στη δεύτερη θέση σε ευρωπαϊκό επίπεδο (ανεργία νέων <25 ετών) με ποσοστό 27,3% (66.000 άτομα), ενώ πρώτη βρίσκεται η Ισπανία με ποσοστό 32,3% (530.000 άτομα)! Ποσοστά άνω του 20% διατηρούν και χώρες όπως η Σουηδία (21,6%) και η Ιταλία (23,9%). Το χαμηλότερο ποσοστό ανεργίας στους νέους διατηρεί η Γερμανία (5,8% ή 255.000 άτομα). Στον καταμερισμό της ανεργίας στα δύο φύλα, και εδώ η χώρα μας πρωτοστατεί καθώς καταγράφει όχι απλώς το μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας στις γυναίκες σε όλη την ΕΕ, με ποσοστό 15,6% έναντι 8,4% των ανδρών, αλλά και την μεγαλύτερη διαφορά/«άνοιγμα ψαλίδας». Δεύτερη έρχεται η Ισπανία με 14,8% για τις γυναίκες και 10,4% για τους άνδρες, ενώ στην τρίτη θέση βρίσκονται η Κύπρος και η Ιταλία με 9,3% για τις γυναίκες και 6,8% για τους άνδρες. Ενδιαφέρον παρουσιάζει το γεγονός ότι από τις 30 χώρες της Ευρωζώνης, η ανεργία είναι μικρότερη στον γυναικείο πληθυσμό μόνο στις 11 από αυτές, μεταξύ των οποίων και η Βουλγαρία, η Γερμανία, η Γαλλία, η Λετονία, η Λιθουανία, η Μάλτα, η Πολωνία, η Ρουμανία κ.ά.

Μόνη απάντηση στην κρίση οι μαχητικοί αγώνες

Η λέξη «κρίση» είναι αυτή που χαρακτηρίζει γενικά όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής στην περίοδο που ζούμε. Με την όξυνση του ενδοιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού οι «πρόθυμοι» της κλίκας Μητσοτάκη συμπαράσπονται στη δίνη του πολέμου στην Ουκρανία με αποτέλεσμα να ακόμα μεγαλύτερο αδυνάτισμα (έως ξεχαρβάλωμα) του ελληνικού καπιταλισμού λόγω των αυξήσεων των τιμών πρώτων υλών και ενέργειας. Η οικονομία παραπαίει, ακρίβεια, φτώχεια και ανεργία μαστίζουν την κοινωνία και παράλληλα απίστευτη διαφθορά, σκάνδαλα και πολιτική σήψη γίνονται συνάνωμα της αστικής πολιτικής.

Η κλίκα Μητσοτάκη το μόνο που προσφέρει στην κοινωνία είναι αρπακτικά «επενδύτες», κομματικά στελέχη παιδοβιαστές και μαυραγορίτες, «ευπόληπτους» κατά τα άλλα εμπόρους παιδικών υπέρξεων υπό το κάλυμμα απατηλών ΜΚΟ και οπλικά συστήματα αγορασμένα με τα χρήματα που κόβουν από τις κοινωνικές δαπάνες. Ο κρατικός προϋπολογισμός 2023 επαναφέρει τα ματωμένα πρωτογενή πλεονάσματα (0,7% του ΑΕΠ), διαωνίζει το καθεστώς αποικίας χρέους και το απαραίτητο συμπλήρωμά του, την εξαθλίωση εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων που βλέπουν το εισόδημά τους να εξανεμίζεται από την ακρίβεια σε είδη πρώτης ανάγκης και ενέργεια και τη φοροληστεία μέσω των έμμεσων φόρων, από τη διάλυση και ιδιωτικοποίηση υγείας – παιδείας – ασφάλισης.

Έχουν εξαπολύσει τον πόλεμο στην κοινωνία και αυτό δεν κρύβεται. Αδυνατούν να παρουσιάσουν ένα πρόγραμμα διεξόδου από την κρίση, να πείσουν και να ενσωματώσουν στον προγραμματισμό τους τον οποιοδήποτε. Μοναδικά τους επιχειρήματα τα επιδοματικά ψίχουλα στους πάμφτωχους και η κατασταλτική βία, από το χτύπημα των απεργιών στη Μαλαματίνα μέχρι την επιδρομή της αστυνομίας στα προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας. Η στρατηγική της έντασης είναι η επιλογή τους για να ολοκληρωθεί το καταστροφικό τους πρόγραμμα και να γίνει συνειδηση σε κάθε φτωχό και καταπιεσμένο η ματαιότητα της αντίστασης.

Όμως δεν δείχνουν να το καταφέρνουν. Παρά την κρίση που μαστίζει και το εργατικό κίνημα, οι αντιστάσεις είναι διάχυτες στην κοινωνία. Η ύπαρξή τους είναι αναμφισβήτητη, όσο κι αν εμφανίζονται αποσπασματικά και ασυντόνιστα. Από τους αγώνες των εργαζομένων σε efood, Cosco, Μαλαματίνα μέχρι τις κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομία στα πανεπιστήμια, τα συνθήματα εναντίον του Μητσοτάκη στις συναυλίες και την κινητοποίηση ενάντια στην αρπαγή της πρώτης κατοικίας της συνταξιούχου Κολοβού στον Ζωγράφου αυτό εκφράστηκε καθαρά.

Πολύ περισσότερο εκφράστηκε στις δύο πρόσφατες κινητοποιήσεις του Νοεμβρίου, τη γενική απεργία στις 9 του μήνα και την επέτειο του Πολυτεχνείου. Στην Αθήνα η συμμετοχή έφτασε τις 20.000 στις απεργιακές συγκεντρώσεις της 9 Νοεμβρίου και 40.000 στην πορεία του Πολυτεχνείου ενώ στις άλλες πόλεις είχαν αντίστοιχα μεγάλα νούμερα. Εκτός από τα σωματεία, μεγάλη ήταν η συμμετοχή της νεολαίας, με ιδιαίτερο παλμό, γεγονός που επιβεβαιώνει ξανά την απόρριψη συνολικά του νεοφιλελευθερισμού και των προσώπων που τον ενσαρκώνουν. Μετά από καιρό, ήταν μια προσπάθεια για απάντηση με μαζικούς όρους στο δρόμο στην επίθεση που δεχόμαστε.

Παρά τον όγκο τους όμως, αυτές οι κινητοποιήσεις απέχουν από το επίπεδο που έχει ανάγκη η ταξική πάλη σήμερα. Μία σύγκριση με τις μεγάλες κινητοποιήσεις που ξεσπούν σε ολόκληρη την Ευρώπη το δείχνει καθαρά.

Η συνειδηση της εργατικής τάξης δεν έχει ξεπεράσει την υποχώρησή της λόγω της οικονομικής κρίσης και της πολύχρονης νεοφιλελεύθερης επίθεσης, της κατάρρευσης του Σταλινισμού, της προδοτικής στάσης της συνδικα-

λιστικής γραφειοκρατίας καθώς της προδοσίας και μονιακής μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ. Τα συνδικάτα έχουν απομαζικοποιηθεί, ατομικές λογικές ενισχύονται, εμφανίζεται η θολή έννοια «συνεργάτης» αντί «εργαζόμενος / μισθωτός».

Οι δυνατότητες ανασύνθεσης, ανασυγκρότησης και αντιπέθεσης του εργατικού κινήματος όπως εκφράστηκαν με αυτό το σκίτημα αγωνιστικότητας των μαζών υπάρχουν αλλά αυτή τη στιγμή δεν έχουν αποκρυσταλλωθεί σε κάτι χειροπιαστό. Δεν μπορούμε να υπερβούμε άμεσα ή με μία μόνο μαζική κινητοποίηση τις αδυναμίες και τη χρόνια υποχώρηση του κινήματος. Χρειάζονται πολύ περισσότερα.

Χρειάζεται να παλέσουμε για τα προβλήματα των εργαζομένων και την ενότητα του κινήματος: 1) την εργοδοτική ασυδοσία που αποχαλινώνεται με την ανεργία και το νόμο Χατζηδάκη επιβάλλοντας δουλκικές σχέσεις εργασίας και μισθούς πείνας, 2) το γεγονός ότι ενώ ξεσπούν σημαντικοί αγώνες (e-food, Cosco, Πετρέλαιο Καβάλας, ΛΑΡΚΟ, Μαλαματίνα) έχουν κατά βάση αμυντικό χαρακτήρα, απέναντι στις απολύσεις και την προσπάθεια παγίωσης του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης και ότι με ευθύνη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των διασπαστών του ΠΑΜΕ οι αγώνες αυτοί μένουν απομονωμένοι. Επιπλέον υπονομεύεται και υποβαθμίζεται κάθε κινητοποίηση στον δρόμο με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις κινητοποιήσεις ενάντια στην ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη τον Ιούνιο του 2021. Το ότι η απεργία της 9ης Νοεμβρίου δεν ήταν απλά μια εθιμοτυπική «ντουφεκιά στον αέρα» οφείλεται στα οξυμένα αντανακλαστικά και τη συμμετοχή του κόσμου. 3) τους σεχταρισμούς και τις διασπαστικές λογικές των ρεφορμιστών αλλά και δυνάμεων της Ακρας Αριστεράς που οδηγούν στο απαράδεκτο φαινόμενο των πολλών ταυτόχρονων χωριστών απεργιακών συγκεντρώσεων.

Δεν αρκεί μία απεργία από μόνη της για να αλλάζουν τα πράγματα. Μόνο αν λειτουργήσει σαν κρίκος σε μια αλυσίδα μαχητικών αγώνων διαρκείας. Αντικειμενικά αυτό είναι δύσκολο σήμερα για τον πρόσθετο λόγο ότι μπαίνουμε σε προεκλογική περίοδο και η πολιτική αντιπαράθεση θα κυριαρχηθεί από τη λογική της «χρησιμότητας» της ψήφου.

Η λύση για τους εργαζομένους όμως δεν βρίσκεται στις εκλογές. ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ – ΠΑΣΟΚ στον στα λόγια διαφέρουν – την ίδια νεοφιλελεύθερη συνταγή ακολουθούν και είναι το ίδιο επικίνδυνοι φιλονατοϊκοί και φιλοπόλεμοι, έτοιμοι να μας σύρουν σε μια ελληνοτουρκική σύγκρουση. Επέναντι στις εκλογικές αυταπάτες και την ψηφοθηρία πρέπει να οργανώσουμε τις δυνάμεις μας και την αντίστασή μας. Μέσα στους χώρους δουλειάς να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας με επιτροπές αγώνα. Να αποσπάσουμε τα σωματεία από τη διαλυτική επιρροή των αστών και ρεφορμιστών και να τα ανασυγκροτήσουμε. Με κοινούς αγώνες με προοπτική την ενοποίηση τους με τους αγώνες του ευρωπαϊκού προλεταριάτου. Διεθνιστική αλληλεγγύη με τους τούρκους εργάτες. Ενάντια σε φτώχεια – ανεργία – καταστολή – πόλεμο, για την πτώση της χρεωκοπημένης κυβέρνησης Μητσοτάκη. Για μια κυβέρνηση των εργαζομένων, για τη δική μας λύση στην κρίση τους.

Επικαιρα...

Εκκένωση της κατάληψης «Mundo Nuevo» στην Θεσσαλονίκη

Το πρωί της 28ης Νοεμβρίου, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις προχώρησαν σε επιχείρηση εκκένωσης της κατάληψης «Mundo Nuevo» επί της οδού Σιατιστής, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Πραγματοποιήθηκαν οκτώ προσαγωγές, εκ των οποίων οι τέσσερις μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Η κατάληψη κατήγγειλε την εισβολή της αστυνομίας και απήθνησε κάλεσμα για στήριξη στο οποίο ανταποκρίθηκε άμεσα πλήθος αλληλέγγυων. Το κτίριο τελεί υπό κατάληψη από το 2015, ανήκει στο δήμο Θέρμης και λειτουργούσε ως Κέντρο Υποδοχής Προσφύγων και Ξενώνας Αστέγων από το 2000 έως το 2014, όταν έκλεισε εξαιτίας συσσωρευμένων απλήρωτων λογαριασμών. Μέχρι σήμερα, στέγαζε το ελεuthερικό βιβλιοπωλείο «Ενδοχώρα», τις εκδόσεις Ναυτίλος, γυμναστήριο, χώρο συνελεύσεων κ.λπ. Λίγες ώρες πριν την εκκένωση του κτηρίου, είχε διεξαχθεί ρεμπέτικη βραδιά, τα έσοδα της οποίας θα ενίσχυαν το απεργιακό ταμείο του σωματείου των εργαζομένων στη Μαλαματίνα.

Ο υπουργός Προστασία του Πολίτη, Τάκης Θεοδωρικάκος, ανήρτησε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, πανηγυρίζοντας: «Άλλη μία κατάληψη απελευθερώθηκε, άλλος ένας χώρος αποδόθηκε στην κοινωνία σήμερα μετά από καλά οργανωμένη επιχείρηση της ΕΛΑΣ. Πρόκειται για κτίριο του Δήμου Θέρμης στην Θεσσαλονίκη που τελούσε υπό κατάληψη επί επτά έτη. Συνεχίζουμε αποτελεσματικά για την ασφάλεια των πολιτών». Αποτελεί της τέταρτη σε σειρά κατάληψη που εκκενώνεται κατά την σημερινή διακυβέρνηση της ΝΔ, καθώς έχει προηγηθεί η εκκένωση της Terra Incognita, της κατάληψης «111» και του Στεκιού στο Βιολογικό. Γίνεται ξεκάθαρο πως η κυβέρνηση συνεχίζει να επιχειρεί να επιβάλει δια της βίας το χουντικό δόγμα «νόμος και τάξη», στις σχολές, στις γειτονιές και σε κάθε εστία αντίστασης.

Όργιο καταστολής στα Προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας

Την Τρίτη 22 Νοεμβρίου, πάνοπλες δυνάμεις της αστυνομίας εισέβαλαν στην γειτονιά των Προσφυγικών της Λεωφόρου Αλεξάνδρας και με αφορμή τον εντοπισμό του φερόμενου ως εμπρηστή του κτηρίου της «Real News» (Ιούλης 2022) κακοποίησαν και συνέλαβαν, εντελώς αναίτια, 78 ανθρώπους. Πολλοί χρειάστηκαν ιατρική περίθαλψη λόγω των χτυπημάτων. Μετά από μια νύχτα κράτησης σε απάνθρωπες συνθήκες, όπου οι περισσότεροι εκ των συλληφθέντων κοιμήθηκαν στο πάτωμα της ΠΑΔΑ, έπρεπε να μεταφερθούν στα δικαστήρια της Ευελπίδων. Μόνο μια έγκυος και ένας φωτορεπόρτερ αφήθηκαν ελεύθεροι, με εντολή εισαγγελία. Η μεταφορά τους τελικά έγινε μετά τις τρεις το μεσημέρι της Τετάρτης, με αποτέλεσμα να πρέπει να περιμένουν επί ώρες κλεισμένοι στις κλούβες τον εισαγγελέα υπηρέσιας. Αφού ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος τους για πλημμελήματα, ξεκίνησε ο δεύτερος γύρος βίας και τρομοκρατίας από τις διμοιρίες των ΜΑΤ. Κατά την μεταγωγή των κατηγορουμένων στην αίθουσα του δικαστηρίου, τα ΜΑΤ επιτέθηκαν λυσσαλέα στον αλληλέγγυο κόσμο, τραυματίζοντας σοβαρά στο κεφάλι τον πρώην συλληφθέντα φωτορεπόρτερ που είχε αφηθεί ελεύθερος και κυνηγώντας τους υπόλοιπους έξω από τα δικαστήρια. Ακολούθησαν και άλλες επιθέσεις, μέσα και έξω από το κτίριο του αυτοφώρου, όπου χτυπήθηκαν κατηγορουμένοι, δικηγόροι και κοινό. Μάλιστα, πολλών τα κινητά κλάπηκαν από τις αστυνομικές δυνάμεις, προς αποφυγή καταγραφής των βαντασών και εγκληματικών σηκνώνων. Η κυβέρνηση συνεχίζει το όργιο καταστολής και τον πρωτοφανή αυταρχισμό της που έχει γενικευτεί και αποτελεί καθημερινό φαινόμενο σε κάθε χώρο δουλειάς, γειτονιά, πανεπιστήμιο, πάρκο και δρόμο.

Νομοσχέδιο κατάργησης της Δημόσιας Υγείας: Απόσυρση τώρα

Είναι γνωστή σε όλους πια η λύσσα και η μαγία των α(χ)ρίστων της επιτελικής κυβέρνησης της ΝΔ να ιδιωτικοποιήσουν και να μετατρέψουν σε εμπόρευμα ό,τι ανήκει στον λαό, κάθε δημόσιο αγαθό. Ο τομέας της Δημόσιας Υγείας δεν θα μπορούσε να ξεφύγει από αυτή τους την μαγία. Ένας τομέας που γλύτωσε από τα νύχια τους εξαιτίας της πανδημίας, η οποία ανέδειξε περίτρανα την διαχρονική απαξίωση και συρρίκνωση του, την υποστελέχωση και έλλειψη υποδομών. Ένας τομέας που εδώ και καιρό με νομοσχέδια και διατάξεις, κομμάτι κομμάτι περνά στην πλήρη εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίησή του.

Με περίσσιο θράσος και παρά τις αντιδράσεις όλων των συνδικαλιστικών φορέων γιατρών και υγειονομικών –ακόμα και κυβερνητικών– κατατέθηκε στη βουλή την 1η Δεκεμβρίου το νομοσχέδιο-έκτρωμα που αμφισβητεί και επί της ουσίας καταργεί το Εθνικό Σύστημα Υγείας (ΕΣΥ). Το δικαίωμα για Δημόσια και δωρεάν Υγεία για όλο τον λαό. Πρόκειται για μια στρατηγική επιλογή της κυβέρνησης όπως οι ίδιοι αναφέρουν, και είναι αποφασισμένοι στο κύκνειο άσμα τους, να το περάσουν.

Το νομοσχέδιο έρχεται σε συνέχεια του «Νέου ΕΣΥ». Σε συνέχεια των πολιτικών συγχυλεύσεων και κατάργησης νοσοκομείων, σε συνέχεια των ΣΔΙΤ – εκχώρησης των υπηρεσιών και δομών των δημόσιων νοσοκομείων σε ασφαλιστικές εταιρείες και ιδιώτες, σε συνέχεια της θεσμοθέτησης

των απογευματινών χειρουργείων στα Νοσοκομεία τα οποία θα πληρώνουν από την τσέπη τους οι ασθενείς προκειμένου να χειρουργηθούν άμεσα, παρακάμπτοντας την πρωινή μεγάλη λίστα αναμονής, κ.λπ. Δηλαδή, της μετατροπής των «δημόσιων» μονάδων υγείας σε αυτοχρηματοδοτούμενες επιχειρήσεις με ακόμα μεγαλύτερη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης και έσοδα από την οικονομική αφαιμάξη των ασθενών και το τσαλαπάτημα των εργαζομένων σε αυτό.

Αφού πέρασαν τον νόμο για το «Νέο ΕΣΥ» επανέρχονται με στόχο να καταργήσουν την θεμελιώδη αρχή σύστασης του ΕΣΥ, την πλήρη και αποκλειστική απασχόληση των γιατρών. Δίνουν τη δυνατότητα σε γιατρούς του ΕΣΥ να εργάζονται σε ιδιωτικές επιχειρήσεις υγείας και σε ιδιώτες γιατρούς να εργάζονται με μερική απασχόληση στα νοσοκομεία. Παγιάνουν τα τεράστια κενά και τις ατέλειωτες λίστες αναμονής, καταργούν κάθε έννοια ωραρίου και εργασιακού δικαιώματος. Σκοπός της κυβέρνησης δεν είναι η δήθεν βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας, η κάλυψη των κενών και η αύξηση του εισοδήματος των γιατρών. Αν αυτός ήταν πραγματικά ο στόχος τους, θα έπρεπε να προχωρήσουν σε μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού ώστε να καλυφθούν οι χιλιάδες κενές οργανικές θέσεις και να αυξηθούν τους μισθούς. Πραγματικός τους σκοπός είναι να στριζούν απόλυτα τους επιχειρηματικούς ομίλους της υγείας, να ιδιωτικοποιήσουν πλήρως τα δημόσια νοσοκομεία, να μετατρέψουν την υγεία σε

ακόμα πιο ακριβό εμπόρευμα και πρόνομο για λίγους και να καταδικάσουν την συντριπτική πλειοψηφία του λαού σε ακόμα πιο υποβαθμισμένες υπηρεσίες υγείας.

Το νομοσχέδιο αυτό, δεν αντιμετωπίζει τις παθογένειες του ΕΣΥ, τις νομιμοποιεί! Πρόκειται για έναν ξεκάθαρο εκβιασμό. Εκφιάζονται οι ασθενείς να ματώσουν ακόμα περισσότερο, να χάσουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη για να πληρώσουν για την υγεία τους. Κι αν δυσκολεύονται, υπάρχει πάντα η επιλογή του δαεινού ή του επίσημου έρανου για συγκέντρωση του χρηματικού ποσού που θα χρειαστεί... Το πλιάτσικο στις τσέπες των ασθενών εννοχείται και νομιμοποιείται, με την εξωφρενική δήλωση εκ μέρους του υπουργείου ότι δίνουν την «ελευθερία» σε όσους το επιθυμούν και δεν συγκινούνται να πληρώσουν από την τσέπη τους, να το κάνουν!

Εκφιάζονται και οι γιατροί του δημόσιου συστήματος υγείας, των οποίων οι εργασιακές σχέσεις καταργούνται. Το υπουργείο τους εξαναγκάζει να βγουν στην πάτσα της αγοράς και να μετατρέψουν τους ασθενείς σε πελάτες, αν και εφόσον θέλουν να ενισχύσουν το εισόδημά τους.

Το νέο αυτό νομοσχέδιο υπερψηφίστηκε ήδη από τους βουλευτές της ΝΔ. Οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ και του ΜέΡΑ25 καταψήφισαν, ενώ οι βουλευτές του Κινήματος Αλλαγής και της Ελληνικής Λύσης επιφυλάχθηκαν για τη συζήτηση στην ολομέλεια.

Όπως αναφέρθηκε στην αρχή του άρ-

θρου, όλοι οι φορείς στον χώρο της δημόσιας υγείας και όχι μόνο, φυσικά και το απορρίπτουν. Σωματεία εργαζομένων στα νοσοκομεία, ιατρικοί σύλλογοι, ενώσεις νοσοκομειακών γιατρών, ΟΕΝΓΕ, ΠΟΕΔΗΝ, ΑΔΕΔΥ, Εργατικά Κέντρα και ομοσπονδίες εργαζομένων, όλοι ζητούν να αποσυρθεί άμεσα αυτό το νομοσχέδιο έκτρωμα, ενώ κάλεσαν σε απεργιακές κινητοποιήσεις.

Οι κινητοποιήσεις την 1η Δεκεμβρίου απλώθηκαν από άκρη σε άκρη της επικράτειας. Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και όχι μόνο δήλωσαν με την μαζική τους συμμετοχή την αντίθεσή τους στο ξεπούλημα της δημόσιας υγείας. Σε κάθε περιφέρεια, σε κάθε πόλη που υπάρχει νοσοκομείο υπήρξε μαζική συμμετοχή, με αποκορύφωμα την συμμετοχή στην κινητοποίηση έξω από την Βουλή. Χιλιάδες εργαζομένων στο Σύνταγμα απέρριψαν τα σχέδια της κυβέρνησης.

Οι παραπάνω κινητοποιήσεις είναι ελπιδοφόρες και η μαζικότητά τους δείχνει την διάθεση για αγώνα, για να σταματήσει το πσιγούρισμα στον Μεσαίωνα. Μας δείχνουν πως υπάρχουν ανταντασιαστικά, πως η Δημόσια Υγεία δεν διαπραγματεύεται, αποτελεί βασικό αγαθό για την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας. Θα πρέπει όμως να συνεχιστούν με αποφασιστικότητα, σε κάθε νοσοκομείο, σε κάθε γειτονιά, μέχρι να αποσυρθεί το κατάντηστο νομοσχέδιο, μέχρι να νικήσουμε!

■ Γεωργία Βουλαργέλλη

Πουλάνε «καλάθια» για μεταξωτές κορδέλες

Εργαζόμενοι και νοικοκυριά αποδοκιμάζουν την απάτη Μητσotάκη

Την εμφάνισή του έκανε το πολυδιαφημισμένο από την κυβέρνηση «καλάθι του νοικοκυριού» μέσα στον Νοέμβρη, και μαζί με αυτό ήρθε η αγανάκτηση και η οργή των λαϊκών νοικοκυριών, που είδαν ξανά την κλίκα Μητσotάκη να τους κοροϊδεύει, αυτή τη φορά μέσα από το «μαγείρεμα» των τιμών στα σούπερ μάρκετ.

Μέσα στο καθεστώς της περατώρω φτωχοποίησης και του σαρωτικού κύματος ακρίβειας, με τις τιμές του πετρελαίου θέρμανσης και των καυσίμων να μένουν στα ύψη, αλλά και τις τιμές σε βασικά καταναλωτικά αγαθά να αυξάνονται τρομακτικά (μέσα σε λίγους μήνες τα γαλακτοκομικά και τα αυγά αυξήθηκαν έως και 60%, το ψωμί και τα δημητριακά κατά 18,4%, τα κρέατα 17,6%, τα έλαια 17%, τα αφεινήματα 14,3%, τα λαχανικά έως 10%, λοιπά τρόφιμα 12,6%, ζάχαρη και γλυκά 6,2%), η λύση Μητσotάκη - Άδωνη ήρθε με το «καλάθι του νοικοκυριού», σύμφωνα με το οποίο τα σούπερ μάρκετ υποχρεούνται να πουλούν φθηνότερα κάποια προϊόντα από 51 προτεινόμενες κατηγορίες (ρύζι, ψωμί, ζυμαρικά, αλεύρι, όσπρια, κρέας, γαλακτοκομικά, αυγά, λάδι, ροφήματα, απορρυπαντικά, χαρτικά, είδη υγιεινής, κ.ά.), με τις τιμές ωστόσο να διαμορφώνονται ελεύθερα από τις επιχειρήσεις. Αυτές οι επιχειρήσεις θα στέλνουν τον κατάλογο των προϊόντων στην ηλεκτρονική πλατφόρμα e-katanalotis, στην αρχή κάθε εβδομάδα και αργότερα ανά 15 μέρες. Για τη μη αποστολή του καταλόγου

από τις επιχειρήσεις που είναι υποχρεωμένες προβλέπεται διοικητικό πρόστιμο ύψους 5.000 ευρώ για κάθε ημέρα που καθυστερούν. Οι τιμές, συνεπώς δεν θα είναι σταθερές, καθώς κάθε επιχείρηση θα μπορεί να «κόβει» και να «ράβει», παρουσιάζοντας το δικό της «καλάθι του νοικοκυριού».

Το παραπάνω μέτρο είναι μια ξεκάθαρη απάτη, κι αυτό το καταλαβαίνει κανείς αν πάει μια βόλτα στο σούπερ μάρκετ. Στην ουσία, πρόκειται για ένα ακόμα επικοινωνιακό τέχνασμα καθώς βλέπουμε πως ένα προϊόν μπαίνει στο καλάθι για μια βδομάδα και παρουσιάζεται σαν μείωση. Την επόμενη βδομάδα η προσφορά βγαίνει και παρουσιάζεται σαν αύξηση. Ό,τι δηλαδή γίνεται και στις υπόλοιπες τιμές των προϊόντων εκτός «καλαθιού», που κάθε βδομάδα αλλάζουν και λειτουργούν σαν κράχτης για τους καταναλωτές, σύμφωνα με τις επιταγές της «ελεύθερης αγοράς».

Εργαζόμενοι και φτωγά λαϊκά στρώματα κατάλαβαν από την αρχή τον ωμό εμπαιγμό των νεοφιλελεύθερων «α(χ)ρίστων», με την πολιτική πτωχοκομείου, τα ψευτοεπιδόματα, τα ψήφουλα και τα τρύπια καλάθια, που παρουσιάζουν σαν μεγάλες παραχωρήσεις μπροστά στην ακρίβεια που όλο και καλπάζει. Οι δημοσκοπήσεις του τελευταίου μήνα είναι ενδεικτικές. Σύμφωνα με έρευνα του ΙΕΛΚΑ (Ινστιτούτο Έρευνας Διανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών), ένας στους δύο καταναλωτές μειώνουν τις αγορές τους σε βασικά είδη τροφίμων(!), προσπαθώ-

ντας να διαχειριστούν την ακρίβεια με ήδη πενιχρούς μισθούς. Όσον αφορά στο «καλάθι», σύμφωνα με έρευνα της Progate για λογαριασμό του newsbomb.gr, το 87% των ερωτηθέντων θεωρεί πως το μέτρο δεν είναι ανακουφιστικό. Επιπλέον, τα ευρήματα της δημοσκόπησης της Marcs, όπου παρουσιάστηκαν στον ANTI, έδειξαν πως η αντιμετώπιση της ακρίβειας είναι το νομμερο ένα ζήτημα για την πλειοψηφία της κοινωνίας (για το 68,8%), ενώ για το 58,7% το «καλάθι του νοικοκυριού» αποδείχθηκε «τρίχεις κατασρές», καθώς δεν μπορεί να συμβάλει στην καταπολέμηση των ανατιμήσεων. Και φυσικά, η λίστα των δημοσκοπήσεων που εκφράζουν τη δυσάρεστα και την κοινωνική οργή, συνεχίζεται...

Μπροστά σε όλα αυτά, η κυβέρνηση συνεχίζει να εμπαιζει τους εργαζόμενους και τα φτωγά λαϊκά στρώματα, αναπαράγοντας –με την στήριξη και των ΜΜΕ- ξαπάτησης– μια χυδαία προπαγάνδα για το πόσο πετυχημένο μέτρο αποτελεί το «καλάθι του νοικοκυριού» («δίνει ανάσα στους οικονομικά ευάλωτους», δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, «πολλές και μεγάλες μειώσεις», βλέπε ο Άδωνις). Το «καλάθι» όχι μόνο δεν πέτυχε, αλλά τρύπησε στην προσπάθειά τους να παραχαράξουν την τραγική πραγματικότητα. Η κοινωνία δεν αντέχει άλλη φτώχεια, ακρίβεια και κοροϊδία!

Αυτή την αγανάκτηση έδειξε και η συμμετοχή χιλιάδων κόσμου, τόσο στην απεργία της 9ης Νοέμβρη, όσο και στη διαδήλωση για την επέτειο της εξέγερσης

του Πολυτεχνείου (η τελευταία ήταν από τις μαζικότερες της 15ετίας), που αποτέλεσε μια μικρή ελπίδα. Πρέπει όμως να δοθεί συνέχεια, με απεργίες διαρκείας, διαδηλώσεις και καταλήψεις με πρωταρχικό αίτημα «να φύγει η κυβέρνηση Μητσotάκη», μια κυβέρνηση που είναι ταυτόσημη με τον παρασιτισμό και τη διαφθορά. Που μπροστά στην τερατώδη ακρίβεια, απαντά με περιορισμένη εκμετάλλευση, εξαναγκασμό σε φτωγή διατροφή, ξείλυση των ηδών χαμηλών μισθών, διάλυση του ΕΣΥ και ιδιωτικοποιήσεις στην Παιδεία, επιβολή πλειστηριασμών πρώτων κατοικιών, διακοπές παροχής ρεύματος, και ένα ανελέητο ανθρωποκνηνηγό σε όποιον τολμά να αντισταθεί.

Χρειάζονται αποφασιστικά μέτρα προστασίας των εργαζομένων και των λαϊκών νοικοκυριών, όπως κατάργηση του Χρηματιστηρίου, άμεση, δραστηκή μείωση και πσιγούρι στα είδη πρώτης ανάγκης, στο ρεύμα και τα καύσιμα, συλλογικές συμβάσεις με γενναίες αυξήσεις στους μισθούς για όλους. Αυτά τα μέτρα σωτηρίας δεν πρόκειται να παρθούν από μια κυβέρνηση που το μόνο που κάνει είναι να αρπάξει. Στη λίστα της κλίκα Μητσotάκη, η οποία δεν δίστασε να σχολιάσει πως «όσοι σνομπάρουν το καλάθι του νοικοκυριού, ας πάρουν το ακριβό κουβαδάκι τους κι ας παίξουν αλλού», οφείλουμε να απαντήσουμε με μια ανυποχώρητη μάχη, για να πάρουμε πίσω όσα μας έχουν κλέψει και όσα συνεχίζουν να μας κλέβουν.

■ Εβίνα Καλαντζή

Πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας

Τράπεζες και funds αρπάζουν σπίτια με τις ευλογίες της συμμορίας Μητσοτάκη

Το πρόγραμμα «Ηρακλής» και τα υπερκέρδη των funds

Επίσης, τον Δεκέμβριο του 2019 ψηφίστηκε ο νόμος 4649/2019, γνωστός ως πρόγραμμα «Ηρακλής» (βλ. Εργατική Πάλη Ιανουάριος 2020). Σκοπός του ήταν «η ελάφρυνση των τραπεζών από το βάρος των μη εξυπηρετούμενων δανείων, επιδιώκοντας την απελευθέρωση κεφαλαίων των τραπεζών, ώστε αυτές να στραφούν στη χρηματοδότηση της πραγματικής οικονομίας». Με αυτό τον τρόπο, οι τέσσερις συστημικές τράπεζες πούλησαν/ξεφορτώθηκαν κόκκινα δάνεια αξίας 93 δισ. στα funds και μάλιστα με 12 δισ. εγγυήσεις του ελληνικού δημοσίου (με απλά λόγια με δικά μας χρήματα, σώσαμε και πάλι τις τράπεζες για να μας πάρουν τα σπίτια!). Τα funds αγόρασαν τα στεγαστικά δάνεια από τις τράπεζες μόλις στο 10% με 30% του αρχικού ποσού (τα καταναλωτικά τα αγοράζουν ακόμη φθηνότερα, 3% με 5%), ενώ από τον δανειολήπτη απαιτούν το 100% και επιπλέον τους τόκους. Μάλιστα, χρησιμοποιώντας το νόμο 3156/2003 δεν έχουν καμιά υποχρέωση για προσπάθεια συμβιβασμού με τον οφειλέτη του δανείου.

Η λογική των funds είναι άκρας επιθετική γιατί αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να προχωρήσουν άμεσα τους πλειστηριασμούς για να πάρουν, όχι μόνο το αρχικό κεφάλαιο που επένδυσαν με την αγορά του δανείου, αλλά την άμεση πώληση του ακινήτου (λόγω και της αύξησης της αξίας των ακινήτων κ.λπ.) στην εμπορική τους αξία. Με αυτόν τον τρόπο τα funds μέσα σε λίγους μήνες βγάδουν υπέρρογα κέρδη, πολλαπλάσια από το αρχικό τους κεφάλαιο.

Ωστόσο, επειδή τα funds είναι αδειοδοτημένα στη χώρα που εδρεύουν και βάσει νόμου απαγορεύεται να προχωρούν σε πλειστηριασμούς, εκχωρούν τα δάνεια σε «υπερρολάβους», σε συνεργάτες που μπορούν να κάνουν την δουλειά στην Ελλάδα. Για φορολογικούς κυρίως λόγους σπάνια επιλέγουν να ανοίξουν υποκατάστημα, οπότε εκχωρούν τα δάνεια σε ντόπιους «Servicers» (DoValue AE, Intrum, Cepal κ.ά.) γνωστές ως Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (ΕΔΑΔΠ). Προφανώς, ως μεσάζοντες, αυτές οι εταιρείες καρπώνονται ένα κομμάτι της λείας των funds.

Τα σκάνδαλα των «γαλάζιων» βουλευτών Πάτση και Καππάτου

Και σε αυτό το φαγοπότη δισεκατομμυρίων ευρώ, της αρπαγής της λαϊκής περιουσίας χιλιάδων δανειοληπτών, δεν θα μπορούσαν να λείπουν τα αρπακτικά της κυβέρνησης των α(χ)ρήστων του Μητσοτάκη! Ο βουλευτής Γρεβενών της ΝΔ, Ανδρέας Πάτσης αγόρασε κόκκινα δάνεια από την τράπεζα Πειραιώς αξίας 62 εκατ., μόλις με 4,3 εκατ., δηλαδή στο 1/12 της αξίας τους! Ο βουλευτής Κεφαλληνίας της ΝΔ, Παναγής Καππάτος είναι συνεργαζόμενος δικηγόρος με την εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων Do Value AE.

Οι αποφάσεις του Άρειου Πάγου και η παρέμβαση της κυβέρνησης

Σε σχέση με τις αρμοδιότητες των funds αυτή τη στιγμή υπάρχουν σε ισχύ ταυτόχρονα δύο νόμοι (ν. 3156/2003 και ν. 4354/15) δημιουργώντας ένα θολό νομικό τοπίο. Ωστόσο με τις πρόσφατες αποφάσεις 822 και 823/2022 του Άρειου Πάγου δίνεται η δυνατότητα στους δανειολήπτες να ακυρώσουν με τη

διαδικασία της ανακοπής, πλειστηριασμούς που επισημειώθηκαν από τις Εταιρείες Διαχείρισης Δανείων, γιατί οι εν λόγω εταιρείες δεν διαθέτουν την απαραίτητη νομιμότητα να προχωρούν και να διενεργούν οι ίδιες μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης για λογαριασμό των funds, στα οποία ανήκουν οι παραπάνω απαιτήσεις.

Η κυβέρνηση, θορυβημένη από τις παραπάνω αποφάσεις και κυρίως την πίεση τραπεζών, funds κ.λπ., έσπευσε να προετοιμάσει κατάθεση τροπολογίας η οποία θα έδινε την δυνατότητα στα funds που έχουν αγοράσει κόκκινα δάνεια να προχωρούν νόμιμα σε πλειστηριασμούς ακινήτων. Ωστόσο, λόγω του τεράστιου πολιτικού κόστους που θα προκαλούσε μια τέτοια τροπολογία ενάντια στους χιλιάδες δανειολήπτες, τελικά δεν την κατέθεσε. Όμως δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια, με «λαγό» τον Στουρνάρα, διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, στην τελευταία έκθεση για τη Χρηματοοικονομική Σταθερότητα, υποστηρίζει ότι αυτή η νομική εμπλοκή έχει προκαλέσει σοβαρά προβλήματα στην ανάκτηση δανείων που έχουν αναλάβει να διαχειρίζονται οι ΕΔΑΔΠ για λογαριασμό των funds. Μάλιστα προβλέπει ότι το θέμα θα λυθεί πολύ σύντομα, με την άρση των παραπάνω περιορισμών. Ουσιαστικά, ασκεί ωμή παρέμβαση, προδικάζοντας το αποτέλεσμα προς οριστική απόφαση υπέρ των ΕΔΑΔΠ, στην εκδίκαση του ζητήματος από την Ολομέλεια των προέδρων του Άρειου Πάγου που θα γίνει στις 26 Ιανουαρίου!

Η ξεδιαντροπία του ΣΥΡΙΖΑ

Ο Τσίπρας μαζί με βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς ντροπή επισκέφτηκε την Ι. Κολοβού ρίχνοντας τις ευθύνες για την έξωση της αποκλειστικά στον Μητσοτάκη. Ωστόσο «έχασε» τις τεράστιες δικές τους ευθύνες κατά τη διακυβέρνησή του. Όχι μόνο γιατί δεν τήρησε καμιά από τις προεκλογικές υποσχέσεις του (Πρόγραμμα εξασφάλισης στέγης, νέα «σεισάχθεια» με διαγραφή μέρους χρεών για οφειλέτες, επ' αόριστον αναστολή πλειστηριασμών για κατοικίες έως 300.000 ευρώ κ.ά.), αλλά αντίθετα άνοιξε τον δρόμο στη ΝΔ για την κλιμάκωση της επίθεσης: ψήφισε το νόμο 4354/15 με τον οποίο θεσπίστηκε η αδειοδότηση των funds και άρα το πέρασμα των κόκκινων δανείων σε αυτά. Επίσης ο ΣΥΡΙΖΑ θέσπισε τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς για να αποφύγει τις διαμαρτυρίες και το σταμάτημα των πλειστηριασμών στις δικαστικές αιθουσές, όπως και τον χαρακτηρισμό σαν ιδιώνυμο αδικήματος της διαμαρτυρίας ενάντια στους πλειστηριασμούς, με τον οποίο δεκάδες αγωνιστές διώκονται μέχρι σήμερα.

Η κατάσταση γίνεται μη διαχειρίσιμη

Πα το 2022 έχουν προγραμματιστεί πάνω από 44.000 πλειστηριασμοί (και πρώτης κατοικίας), ενώ ήδη έχουν ολοκληρωθεί τριπλάσιο σε σχέση με πέρυσι.

Η αύξηση των επιτοκίων της ΕΚΤ σε συνδυασμό με τις εξωφρενικές ανατιμήσεις σε αγαθά και ενέργεια, θα προκαλέσει νέα αύξηση των μη εξυπηρετούμενων δανείων. Ηδη το 1/3 των εξυπηρετούμενων δανείων μπήκαν στη λίστα των «κόκκινων» κι αυτός ο αριθμός θα αυξηθεί πολύ σύντομα ακόμα περισσότερο.

Αγώνας διαρκείας για την προστασία της λαϊκής κατοικίας

Οι άμεσες κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν, σταμάτησαν έστω και προσωρινά την έξωση της Ι. Κολοβού. Παρόμοιες κινητοποιήσεις έγιναν σε Θεσσαλονίκη κι άλλες πόλεις, όπου σταμάτησαν προς το παρόν εντολές έξωσης οικογενειών. Πρέπει με όλες μας τις δυνάμεις να παλέψουμε ενάντια στους πλειστηριασμούς και το πέταγμα οικογενειών στον δρόμο. Σε κάθε γειτονιά να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης και αγώνα. Να επιβάλλουμε στην πράξη τις ανάγκες και την αξιοπρέπεια μας. Να διεκδικήσουμε μια ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια για όλους.

■ Νίκος Κτενάς

Με την παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, σπάσανε την πόρτα με ηλεκτρικό πριόνι(!), ο δικαστικός επιμελητής έσερνε από το χέρι την Ιωάννα Κολοβού, την έβγαλε έξω και στη συνέχεια της απαγόρευσε την είσοδο για να πάρει κάποια είδη πρώτης ανάγκης. Στο σημείο είχε φτάσει και φορτηγό μεταφορικής εταιρίας για να αδειάσει το διαμέρισμα. Κι όλα αυτά για ένα καταναλωτικό δάνειο μόλις 15.000 ευρώ, την ίδια ώρα που χαρίζονται ή «κουρεύονται» θαλασσοδάνεια αξίας πολλών δισ. σε εφοπλιστές και επιχειρηματίες, ενώ το κόμμα της ΝΔ συνεχίζει να χρωστάει 390 εκατ. ευρώ!

Το παραπάνω ανατριχιαστικό περιστατικό πρωτοφανούς βαρβαρότητας, εξελίχθηκε στις 6 το πρωί της 21ης Νοέμβρη στην περιοχή του Ζωγράφου, κατά την έξωση από την οικία της χαμηλοσυνταξιούχου Ι. Κολοβού, με εντολή της Εθνικής Τράπεζας. Παρόμοια περιστατικά θα πολλαπλασιαστούν τους επόμενους μήνες, αν δεν βάλουμε φρένο με τους αγώνες μας στη συμμορία του Μητσοτάκη που έχει αφήσει ανεξέλεγκτα τα αρπακτικά funds να κερδοσκοπούν, αρπάζοντας κυριολεκτικά τα σπίτια χιλιάδων εργαζομένων και φτωχών λαϊκών οικογενειών.

Το πλαίσιο προστασίας της πρώτης κατοικίας και η κατάργησή του το 2019

Καταρχάς να υπενθυμίσουμε ότι το 2007 το ποσοστό των μη εξυπηρετούμενων δανείων ήταν μόλις στο 4,7%. Μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, όπου για τη διάσωση του ελληνικού καπιταλισμού από την χρεοκοπία εφαρμόστηκαν οι πιο ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές μέσω των μνημονίων (τρομακτικές μειώσεις μισθών, φοροαφαίμαξη, λουκέτα, τεράστια ανεργία κ.λπ.), οδήγησαν μεγάλο ποσοστό εργαζομένων και φτωχών λαϊκών οικογενειών στην χρεοκοπία. Έτσι, το 2016 τα κόκκινα δάνεια εκτινάχθηκαν στο 53%.

Από το 2008 μέχρι τον Φλεβάρη του 2019, όταν και καταργήθηκε συγκεκριμένο άρθρο στο νόμο «Κατσέλη», υπήρχε μια στοιχειώδης προστασία της πρώτης κατοικίας, έστω των πιο εύρωτων δανειοληπτών.

Μάλιστα από την 1/1/21 με τη νομοθέτηση της κυβέρνησης Μητσοτάκη του νέου πτωχευτικού κώδικα (βλ. Εργατική Πάλη Οκτώβριος 2020), ο οποίος αντικατέστησε κάθε άλλο νομοθέτημα για την προστασία των υπερχρεωμένων νοικοκυριών –εν μέσω καραντίνας– σταμάτησε στην πράξη κάθε προστασία της πρώτης κατοικίας των οφειλετών, ακόμη και κοινωνικά εύρωτων ομάδων, αφού οι προϋποθέσεις για να συμβεί αυτό αφορούν μια πολύ μικρή μειοψηφία δανειοληπτών.

Δίδακτρα, εξώσεις φοιτητών, κουρέλιασμα πτυχίων...

Η Κεραμέως προχωράει την εμπορευματοποίηση των ΑΕΙ

Την ίδια στιγμή που η ελληνική κοινωνία βρίσκεται γονατισμένη μπροστά στο βάρος της ακρίβειας, της βίαιης φτωχοποίησης και των νεοφιλελευθέρων επθέσεων, η εφαρμογή του εκτρωματικού νόμου-πλαίσιο της Κεραμέως προχωράει, με όλο πιο βαθιές τομές. Σε νέα εγκύκλιο ανακοινώνεται: «Όλες οι κατηγορίες διδασκόντων δύνανται να αμείβονται αποκλειστικά από τους πόρους των Προγραμματιών Μεταπτυχιακών Σπουδών... δικαιούνται αμοιβής μόνο αν το Π.Μ.Σ. έχει τέλη φοίτησης».

Καθώς πολλοί νέοι στρέφονται πλέον στα μεταπτυχιακά, η πλήρης ιδιωτικοποίηση τους (μαζί π.χ. με την παιδαγωγική επάρκεια) αποτελεί κομβικό βήμα προς την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης και τη λειτουργία των ΑΕΙ με όρους επιχείρησης, καταστρατηγώντας κάθε δημόσιο-δωρεάν χαρακτήρα τους και υποβαθμίζοντας τα πτυχία. Ενδεικτικό είναι ότι στο προσοντολόγιο ένα μεταπτυχιακό λαμβάνει σχεδόν διπλάσια μόρια από το πτυχίο.

Στην ίδια κατεύθυνση κινείται η μη αναγνώριση πτυχίων δημοσίων πανεπιστημίων στην τελευταία προκήρυξη γραπτού διαγωνισμού του ΑΣΕΠ. Πάνω από 30 τμήματα και πτυχία (Γεωπονίας, Δασολογίας, Μηχανικών Πληροφορικής κ.ά.) χάνουν πλήρως τα επαγγελματικά τους

δικαιώματα, αφήνοντας χιλιάδες φοιτητές και αποφοίτους στον αέρα. Στον αντίποδα, πτυχία ιδιωτικών σχολών και κολλεγίων αναγνωρίζονται αστραπαία, μέσω του νέου καθεστώτος που ψήφισε η κυβέρνηση. Ένα ακόμη «δωράκι» στην ιδιωτική εκπαίδευση, που σκιαγραφεί τα τμήματα που οδεύουν προς συγχώνευση ή κλείσιμο.

Όλες οι παραπάνω επθέσεις και οι νεοφιλελευθέροι πόθοι της κυβέρνησης για διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν παιδείας συνοψίζονται στη δήλωση της Κεραμέως για «αλλαγή του άρθρου 16 του Συντάγματος». Ένα πανεπιστήμιο Α.Ε., όπου η γνώση μετατρέπεται σε πανάκριβο εμπόρευμα και θα χωράνε μόνο τα παιδιά εύπορων οικογενειών. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του φοιτητή στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, που δεν τον αφήνουν να πάρει πτυχίο επειδή «χρωστάει» νοίκια στις εστίες – «συμβολικό αντίτιμο» σύμφωνα με τη διοίκηση!

Απαραίτητη γι' αυτές τις ριζικές αλλαγές είναι η **ολοκλήρωση εκλογών των νέων Συμβούλων Διοίκησης. Έχουν ήδη συσταθεί σε μία σειρά ιδρυμάτων**, αποτελούμενα από κάθε είδους νεοφιλελεύθερα καθάρματα (CEO, μάντζερ, ανθρώπους της «αγοράς», διάφορους «παράγοντες»), με στόχο τη λειτουργία των ιδρυμάτων αποκλειστικά με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, η διασπέρση και οργή των φοιτητών και της νεολαίας μεγαλώνει. Οι μαζικές διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου αποτελούν μια ένδειξη των αλλαγών στη συνείδηση, της απόρριψης των αντικειμενικών επιθέσεων και γενικότερα του νεοφιλελευθερισμού. Ωστόσο, λείπει ένα μαχητικό σχέδιο αγώνων μέσα από το οποίο το φοιτητικό κίνημα θα μπορέσει να εκφραστεί αγωνιστικά, να ξεφύγει από τον κατακερματισμό και την εσωστρέφεια.

Η «σφύρη» ΠΚΣ και τα κατακερματισμένα ΕΑΑΚ δεν θέλουν και δεν μπορούν να χαράξουν ένα τέτοιο σχέδιο, ώστε να βγει το φοιτητικό κίνημα από την βαθιά κρίση όπου βρίσκεται. Είναι ανίκανοι να αντιληφθούν το βάθος της επίθεσης και την ουσία των αλλαγών που συντελούνται, θεωρώντας τα περίπου ακόμα μια αντι-εκπαιδευτική επίθεση, χωρίς καμία σύνδεση με την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Η ΠΚΣ συνεχίζει την γνωστή αδιέξοδη, διασπαστική πολιτική με ξεχωριστές πορείες και «συντονιστικά», «συμβολικές κινήσεις» κ.ά. Ειδικά μετά την εκλογική της επικράτηση σε σειρά συλλόγων, έχει μειώσει τις προσπάθειες για συλλήψεις, ώστε να περιορίσει «ατυχήματα» μη ψήφησης του πλαισίου της. Τα ΕΑΑΚ (ειδικά όσα κινούνται γύρω από την ΑΡΑΣ), παρά τις φαινομενικές αντιπαράθεσεις με την ΠΚΣ (συνήθως πρόκειται για ανέξοδους τσαμπουκάδες μηχανισμών και για εντυπωσιασμούς), ακολουθούν ουσιαστικά την ίδια παθητική, συντηρητική πολιτική. Με ελάχιστες διαφορές, αυτές οι δυνάμεις

αφήνονται σε μια άσχημη αποπολιτικοποίηση, χωρίς π.χ. να ανοίγουν ουσιαστικά (ή και καθόλου) τα θέματα του πολέμου, των αγώνων που γίνονται σε παγκόσμια κλίμακα, της πολιτικής σήψης, εξαντλώντας τα πάντα σε ανούσιες παραστάσεις στις πρωτανείες.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη καλλιεργεί τις συνθήκες για έναν ενωτικό αγώνα διαρκείας, τη μόνη απάντηση στον μνημονιακό, νεοφιλελεύθερο εφιάλη. Στην πορεία προς τον γιορτασμό του Πολυτεχνείου, προσπαθήσαμε με όλες μας τις δυνάμεις να αναδείξουμε αυτή την ανάγκη της εξέγερσης στο σήμερα, για την υπερασπίση των δικαιωμάτων που κερδήθηκαν με το Νοέμβριο του 1973 και τους αγώνες της Μεταπολίτευσης. Στα Ιωάννινα, μετά από δραστήρια καμπάνια (συλλέξεις, εκδηλώσεις, μοιράσματα, μικροφωνικές), με την ψήφιση του πλαισίου της ΣΣΠ καταφέραμε να πραγματοποιήσουμε κοινή κατάληψη αλλά και ένα δημοκρατικό συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων με τέσσερις συλλόγους.

Οι μαζικές διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου αποτελούν ελπιδοφόρο μήνυμα. Όμως για να σταθεί το φοιτητικό κίνημα στο ύψος των περιστάσεων, χρειάζεται η ενίσχυση ενός επαναστατικού σχεδίου, όπως αυτό που προτάσσει η ΣΣΠ. Για να υπερασπιστούμε τη δημόσια-δωρεάν παιδεία, το Ασυλό, τα πτυχία και το δικαίωμα με σε ένα αξιοπρεπές μέλλον – ενάντια στις αντικειμενικές επιθέσεις, στην κυβέρνηση της ΝΔ και κάθε νεοφιλελεύθερο κανίβαλο.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Να μην αφήσουμε να αδρανοποιηθούν τα σωματεία μας ούτε την ιστορική μας ομοσπονδία

Το επόμενο διάστημα πραγματοποιούνται στις περισσότερες ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία καθηγητών) της χώρας εκλογές για την ανάδειξη των Διοικητικών Συμβούλων (ΔΣ). Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών συμμετέχει στην Α' και Β' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης.

Με την παρέμβαση μας στα σχολεία εξηγούμε στους συναδέλφους μας το συνολικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κλιμακώνεται η επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση. Δηλαδή ότι: α) βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα πιο επικίνδυνη τροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου στην Ουκρανία με εκατέρωθεν απειλές για χρήση πυρηνικών. Ο κίνδυνος για την επιβίωση, τα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων σε όλο τον πλανήτη είναι τεράστιος. β) Η πολεμική-πληλ κυβέρνηση Μητσότακι έχει εμπλέξει τη χώρα στον πόλεμο και φαίνεται ότι δεν θα διαστάσει να ρισκάρει κάποιο «θερμό επεισόδιο» με την Τουρκία, για να εγκαθιδρύσει ένα ακόμα πιο σκληρό αντεργατικό και αυταρχικό καθεστώς. γ) Η αποτυχία της κυβερνητικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής να αντιμετωπίσει όλων των ειδών τις κρίσεις (οικονομική – περιβαλλοντική – υγειονομική) μας έχει οδηγήσει σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Όπου οι ιδιωτικοποιήσεις των δημοσίων επιχειρήσεων στην ενέργεια, η κερδοσκοπία στις τιμές του ρεύματος, η ακρίβεια και η εκτίναξη των τιμών των ενοικίων οδηγεί μέσα στον χειμώνα σε δραματικές καταστάσεις που δεν αντιμετωπίζονται με τα pass-ψήφουλα που δίνει στους πάμφτωχους εργαζόμενους η κυβέρνηση.

Για τον χώρο της εκπαίδευσης ξεκαθαρίζουμε ότι τα συνεχή μέτρα που εφαρμόζουν ή θα εφαρμόσουν στοχεύουν στην πλήρη ιδιωτικοποίηση - διάλυση του δημόσιου, δωρεάν σχολείου και πανεπιστημίου. Επικεντρώνουμε: α) στα μέτρα που εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς και τελικά πετούν εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας τα παιδιά φτωχών και μεσαίων στρωμάτων (ελλείψεις εκπαιδευτικών, τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ, κ.α), β) στην αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών που μαζί με την αυτονομία της σχολικής μονάδας οδηγούν στην απαλαγή του κράτους από την υποχρέωση της χρηματοδότησης της δημόσιας εκπαίδευσης, στην κατάργηση της μονιμότητας, σε απολύσεις και σε τεράστια ανατροπή των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, γ) στις «καινοτομίες» που υπουργείου όπως οι μέντορες, οι συντονιστές, οι εκπαιδευτικοί όμιλοι, οι διευθυντές - μάντζερ κ.α. που θα δημιουργήσουν με ύπουλο τρόπο μια ιεραρχία στα σχολεία, σαν αυτή των επιχειρήσεων που θα εφαρμόσει ένα μέρος της ατομικής αξιολόγησης.

Τονίζουμε ότι απέναντι στη σφοδρή επίθεση που δεχόμαστε ως εργαζόμενοι και ως εκπαιδευτικοί οι παρατάξεις ΔΑΚΕ(ΝΑ) – ΣΥΝΕΚ(ΣΥΡΙΖΑ) – ΠΕΚ(ΠΑΣΟΚ) δεν είναι απλά εκκωφαντικά απούσες, αντιθέτως είναι παρούσες και κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να εφαρμοστούν οι νόμοι της κυβέρνησης.

Παλιός και νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός (ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ – ΠΕΚ) με τα συνεχή πραξικοπήματα και τις πρακτικές τους (και στην ΟΛΜΕ και στις ΕΛΜΕ)

αυτονομούνται εντελώς από τη βύλη της βάσης των συναδέλφων, τους οποίους υποτίθεται εκπροσωπούν! Αφού άφησαν ακάλυπτο τον κλάδο στην αξιολόγηση των σχολικών μονάδων, στους θεοφίλους του μέντορα και του συντονιστή, αγνοώντας τις δεκάδες ΕΛΜΕ που έχουν προκηρύξει απεργία - αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, από μέντορες και συντονιστές, στη συνέχεια έκαναν ένα ακόμα πραξικόπημα. Ακύρωσαν την προγραμματισμένη από καιρό ολομέλεια των προέδρων, δύο μέρες πριν την πραγματοποίησή της (με τη γελοία δικαιολογία ότι δεν έβρισκαν αίθουσα!) για να μην παρθεί απόφαση για αποχή από τις ηλεκτρονικές φαρσοεκλογές για την ανάδειξη αιρετών εκπροσώπων των εργαζομένων στα υπηρεσιακά συμβούλια (ΥΣ). Ήξεραν ότι 38 ΕΛΜΕ (οι οποίες έχουν την πλειοψηφία) καλούσαν σε Αποχή από τις εκλογές – παρωδία.

Μετά τις ψευτοεκλογές και μόλις 3 μέρες πριν (εκ των οποίων η μία ήταν η επέτειος του Πολυτεχνείου), οι δυνάμεις των ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ δεν δίστασαν να συγκαλέσουν την εξ αβολής όπως την ονομάζουν Γ.Σ. Προέδρων (28 μέρες μετά, ενώ το καταστατικό προβλέπει εντός 20 ημερών) προκειμένου να νομομοποιήσουν τους νόθους αιρετούς. Με τον τρόπο αυτό δεν έδιναν τη δυνατότητα να γίνουν Γ.Σ. των ΕΛΜΕ και σε πολλές περιπτώσεις ούτε καν ΔΣ για να πάρουν αποφάσεις. Επίσης, ενώ είχαν θέσει ως μοναδικό θέμα τη προκήρυξη 24ωρης απεργίας μαζί με τη ΔΟΕ τον Δεκέμβριο, έθεσαν σε ψηφοφορία

κείμενο νομομοποίησης των νόθων αιρετών, ενώ γνώριζαν ότι καμία ΕΛΜΕ δεν είχε απόφαση, αφού καμία δεν το γνώριζε. Συνεχίζοντας τις αντιδημοκρατικές και πρωτόγνωρες πρακτικές τους το έθεσαν σε ψηφοφορία όταν δεν υπήρχε απαρτία αφού πολλοί πρόεδροι διαμαρτυρόμενοι αποχώρησαν από τη Γ.Σ. Η **τεράστια αποχή από τις ηλεκτρονικές εκλογές (με βάση τα στοιχεία του υπουργείου 65% πανελλαδικά) δεν νομομοποιεί καμιά από τις παλιές και νέες δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού να παριστάνουν τους «εκπροσώπους των εκπαιδευτικών» στα ΥΣ. Η τεράστια αποχή ανέδειξε πως αυτές οι δυνάμεις που παριστάνουν πάντα τον υποτιθέμενο εκπρόσωπο της «θέλησης της βάσης» των εκπαιδευτικών, είναι αυτοί που πραξικοπηματικά επιβάλλουν την πολιτική των κομμάτων τους και της εκάστοτε κυβέρνησης.**

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών καλούμε τους συναδέλφους μας να μας στηρίξουν έτσι ώστε μαζί να εφαρμόσουμε ένα σχέδιο αναζωογόνησης των ΕΛΜΕ. **Μόνο με τους αγώνες στα χέρια των εκπαιδευτικών μπορούμε να επιβάλλουμε τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά μας.** Χρειάζεται να οργανώσουμε έναν παρατεταμένο αγώνα προκειμένου να αναχαιτίσουμε τη σφοδρή επίθεση της κυβέρνησης. Εναν αγώνα που θα ενώνει όλα τα κομμάτια της εκπαίδευσης(γονείς, μαθητές, φοιτητές εκπαιδευτικούς) και όλους τους εργαζόμενους που θέλουν να αγωνιστούν για να σώσουμε τη δημόσια παιδεία και υγεία, τα εργασιακά και δημοκρατικά μας δικαιώματα. Εναν αγώνα διαρκείας με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, που θα είναι καλά προετοιμασμένος, με μαζικές Γ.Σ., με επιτροπές αγώνα και απεργιακές επιτροπές που θα υλοποιούν τις αποφάσεις των Γ.Σ..

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

“Κιβωτός του κόσμου”

Μια ακόμη απατή της «φιλανθρωπίας» του σου

Τα φώτα της δημοσιότητας εδώ και μέρες μονοπωλούν τα έργα και οι ημέρες του επικεφαλής της ΜΚΟ “Κιβωτός του κόσμου” και των στελεχών της. Ο κατάλογος περιλαμβάνει καταγγελίες για κακοποιητική ψυχολογική και σωματική συμπεριφορά στελεχών της οργάνωσης στα παιδιά που φιλοξενούνταν σε αυτή, σκληρές τιμωρίες, εξαντλητική παιδική εργασία, σεξουαλική παρενόχληση, αποκοπή των παιδιών από τους γονείς τους, απομόνωσή τους στην οργάνωση και άρα πλήρη εξάρτησή τους από αυτή, πιέσεις να σταματήσουν το σχολείο

■ Καρασουλίδου Σοφία

Σε ό,τι αφορά τα οικονομικά της Κιβωτού - τα οποία ερευνώνται από την Αρχή Καταπολέμησης της Νομιμοποίησης Εσόδων από Εγκληματικές Δραστηριότητες-, σύμφωνα με δημοσιεύματα βρέθηκαν 12,5 εκατ. ευρώ στους λογαριασμούς της, ενώ βρέθηκαν στην κατοχή της 273 ακίνητα στην περιοχή της Αθήνας και 11 σε άλλες πόλεις της χώρας. Ο επικεφαλής με την οικογένειά του βρέθηκαν με καταθέσεις και χρήματα σε θυρίδες εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ και ακίνητα. Κατά τα άλλα ανάμεσα στις καταγγελίες των παιδιών είναι και η κακή διατροφή και τα ληγμένα τρόφιμα. Το πλέον εξωφρενικό είναι ότι τα ετήσια έσοδα της Κιβωτού υπολογίζονται σε 6 εκατ. ευρώ και αυτά τα χρήματα για μόλις 137 παιδιά που φιλοξενεί.

Σύσσωμα τα συστημικά ΜΜΕ, ο πρωθυπουργός και η υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων Δόμνα Μιχαηλίδου παριστάνουν ότι πέφτουν από τα σύννεφα και η τελευταία διαμαρτύρεται γιατί κανείς δεν την ενημέρωσε. «Κακώς δεν μίλησαν νωρίτερα όσοι λένε πως γνώριζαν» δήλωσε και αποποιήθηκε κάθε ευθύνη, παραπέμποντας στη γραμμή καταγγελιών για περιστατικά παιδικής κακοποίησης! Μόνο που οι καταγγελίες ήταν ήδη γνωστές εδώ κι έναν χρόνο. Άλλωστε είναι τα ίδια ΜΜΕ που δημιουργήσαν την εικόνα του επικεφαλής της Κιβωτού σαν περίπου αγίου με τις συνεντεύξεις του και την προβολή της εν λόγω ΜΚΟ. Το 2016 η Κιβωτός αναδείχθηκε σε κορυφαία ΜΚΟ στα πλαίσια του θεσμού των Superbrands για την «προσφορά και την αξιοπιστία της», κάνοντας «υπερήφανη» την εκκλησία, που σήμερα έσπευσε να πάρει αποστάσεις. Επιπλέον ο επικεφαλής της οργάνωσης το 2018 βραβεύτηκε σαν ο «καλύτερος Ευρωπαίος πολίτης».

Η ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική θέλει την κατάρρηση της κρατικής φροντίδας των παιδιών και την κατέυθυνση των κονδυλίων ή των δωρεών

σε διάφορους ιδιώτες. Αντί για σύγχρονες κρατικές δομές παιδικής φροντίδας, προωθούν τις ΜΚΟ, που δεν ελέγχονται από κανέναν, δεν λογοδοτούν σε κανέναν, όπως συνέβαινε και με την Κιβωτό που παρά τις προηγούμενες καταγγελίες στην αστυνομία και στον Συνήγορο του Πολίτη καμιά είδηση δεν έφτασε στα αυτιά της κυβέρνησης. Επιπλέον είναι οι δημόσιες αρχές, εισαγγελίες, αστυνομία, νοσοκομεία που χωρίς καμιά έρευνα στέλνουν τα παιδιά σε αυτές τις ΜΚΟ. Αποτελεί φύλλο συκής ο ισχυρισμός της υφυπουργού Εργασίας, αρμόδιας για την παιδική φροντίδα, Δόμνας Μιχαηλίδου ότι τον περασμένο Μάιο ψήφισε νόμο που αλλάζει το Δ.Σ. της ΜΚΟ -μετά από καταγγελίες και κατόπιν εορτής- ενώ δεν προβλέπει κανέναν έλεγχο γι' αυτές τις δομές. Έτσι έκανε το καθήκον της αντικαθιστώντας τον προηγούμενο καθαγιασμένο επικεφαλής της Κιβωτού με μια άλλη «φιλόanthρωπο», την Αλεξάνδρα Μαρτίνου, μέλος εφοπλιστικής οικογένειας και πρόεδρο της ένωσης «Μαζί για το παιδί».

Δεν είναι η πρώτη φορά που τέτοιες αποκαλύψεις για δομές που υποτίθεται προστατεύουν τα παιδιά βλέπουν το φως της δημοσιότητας και όχι μόνο στην Ελλάδα. Οι κρατικές δομές σε μεγάλο βαθμό αντικαταστάθηκαν από τις ΜΚΟ των διαφόρων «φιλόanthρωπων» ιδιωτών και της εκκλησίας μη εξαιρουμένης. Υποτίθεται για να εξαλειφθεί «η ιδρυματοποίηση που είναι κακοποιητική από μόνη της». Οι διαρκείς καταγγελίες που βλέπουν το φως της δημοσιότητας αποδεικνύουν ότι το πρόβλημα της παιδικής προστασίας όχι μόνο δεν λύθηκε από τις ΜΚΟ αλλά αντίθετα οξύνθηκε. Η υποκριτική ελεημοσύνη που διέπει τις οργανώσεις αυτές, η εξουσία που αποκτούν επάνω στα παιδιά, η έλλειψη κάθε ελέγχου από το κράτος σε αυτές και κυρίως το χρήμα που ρέει από ευρωπαϊκές και κρατικές επιχορηγήσεις και που αποκομίζουν από την επιχείρηση «φιλανθρωπία» με δόλωμα τα παιδιά, συντελούν ώστε να αποτελούν φυτώρια για κακοποιητικές συμπεριφορές και οικονομικές «ατασθαλίες». Αυτά είναι τα αποτελέσματα της διαρκούς διάλυσης του κράτους πρόνοιας στην παιδική προστασία και η παράδοσή του για εκμετάλλευση στον ιδιωτικό τομέα των ΜΚΟ.

Πέρα από την απέραντη υποκρισία όλων αυτών που πέφτουν από τα σύννεφα, η καθημερινή σχεδόν ενασχόληση των ΜΜΕ με το θέμα μοναδικό στόχο έχει να συγκαλύψει την ουσία του ζητήματος. Και αυτό γιατί ενώ από τη «συζήτηση» δεν λείπουν οι ανατριχιαστικές «αποκαλύψεις» που σοκάρουν, κoubέντα δεν γίνεται για τα αίτια του φαινομένου της απομάκρυνσης παιδιών από το οικογενειακό

περιβάλλον. Τα δώδεκα χρόνια μνημονίων, η διαχείριση της πανδημίας από την κυβέρνηση με τη συναίνεση της αντιπολίτευσης, η οικονομική κρίση που ξεσπά με την ακρίβεια και τις τιμές στην ενέργεια να απειλούν με βίαιη φτωχοποίηση και νέα τμήματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας από τα funds αποτελούν τη βασική αιτία για την παιδική φτώχεια και τις κοινωνικές της επιπτώσεις, μαζί και την απομάκρυνση των παιδιών από το οικογενειακό περιβάλλον. Η ταπείνωση των από κάτω, ο ευτελισμός της αξίας της ανθρωπίνης ζωής και του σεβασμού στα παιδιά που αποτελούν το μέλλον της κοινωνίας αποτελεί τον πυρήνα της άγριας ταξικής πολιτικής των από πάνω, κεφαλαίου και κυβερνήσεων. Τα κέρδη πάνω απ' όλα, ακόμη και αν αυτό δυσκολεύει την αναπαραγωγή των εργαζομένων που αποτελούν την πλειοψηφία της κοινωνίας, ακόμη κι αν οδηγεί σε πολέμους και φέρνει την πυρηνική απειλή στην ημερήσια διάταξη, αυξάνει τα караβάνια των προσφύγων με μεγαλύτερα θύματα τα παιδιά. Κυβερνούν σκορπίζοντας τον φόβο, με την καταστολή και με το κράτος έκτακτης ανάγκης. Τα παραπάνω μαζί με την προώθηση από το καπιταλιστικό σύστημα της ναρκοκοκλυούρας οδηγούν στην εξάπλωση των εξαρτήσεων. Επιπλέον αυξάνουν τη βία στις ανθρώπινες σχέσεις μέσα στην εργασία και την οικογένεια, ακόμη και στην αποκτήνωση των από κάτω. Αποτελούν τους παράγοντες που καθιστούν αναγκαίο να απομακρυνθούν παιδιά από κακοποιητικά περιβάλλοντα οικογενειών.

Η μεγαλύτερη απάτη όμως των νεοφιλελεύθερων είναι ότι δικαιολογούν τη διάλυση του κράτους πρόνοιας και του τομέα της παιδικής φροντίδας στο όνομα των κακώς κειμένων των ιδρυμάτων. Για τα οποία βέβαια είναι υπεύθυνοι μόνον οι ίδιοι και οι πολιτικές τους που στοχεύουν να απαλλάξουν το κράτος από κάθε δαπάνη για την πρόνοια και την παιδική προστασία, όπως και για την παιδεία και υγεία. Κανείς βέβαια δεν χρειάζεται να υπερασπίσει τις τεράστιες αδυναμίες των προηγούμενων κρατικών δομών, που ήταν η έλλειψη κυρίως ειδικευμένων

του συστήματος

και απαραίτητο προσωπικό και η υποχρηματοδότηση. Η διάλυση αυτών των δημοσίων δομών και η παραχώρησή τους στις ΜΚΟ παίρνει διαστάσεις από την εποχή των μνημονίων και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με τον νόμο του 2018 άφησε ανέγχετο το πλαίσιο της άλωσης του χώρου για την παιδική προστασία από τις ΜΚΟ, θεσμοθέτησε την επαγγελματική αλλαγή δηλαδή επαγγελματίες γίνονται ανάδοχοι παιδιών με αναπηρία ή σοβαρές ψυχικές διαταραχές έναντι αμοιβής, άφησε ανέγγιχτες ουσιαστικά τις ιδιωτικές υιοθεσίες.

Η λεγόμενη «αποϊδρυματοποίηση» είναι το προκάλυμμα για τη διάλυση του κρατικού τομέα παιδικής φροντίδας και την παραχώρησή του στον ιδιωτικό τομέα για μπίζνες. Και συνεχίζουν κυβέρνηση και ΣΥΡΙΖΑ να επικαλούνται την «αποϊδρυματοποίηση», όταν για παράδειγμα στη Βρετανία που το 80% των δομών ανηλικών τις διαχειρίζονται ΜΚΟ, έρευνα του BBC διαπίστωσε κακοποιήσεις, ακόμη και περιπτώσεις αποπειρών αυτοκτονιών παιδιών που δεν αναφερόταν στην αρμόδια κρατική αρχή, ενώ η επιπλέον κρατική χρηματοδότηση για εκπαίδευση ξεπερνούσε τις 23.000 λίρες για κάθε παιδί, χωρίς όμως να φτάνει στους ανηλικούς.

Η παιδική προστασία δεν μπορεί να είναι έργο ΜΚΟ, καθώς η πράξη αποδεικνύει ότι είναι κερδοσκοπικές οργανώσεις που ιδιωτικοποιούν τον τομέα κοινωνικής πρόνοιας. Πρέπει να είναι πρώτη φροντίδα του κράτους με σύγχρονες δομές κοινωνικής πρόνοιας, με το απαραίτητο ειδικευμένο επιστημονικό προσωπικό και υποδομές. Δομές ανοικτές στην κοινωνία και τη γειτονιά, που θα λειτουργούν πάνω από όλα με γνώμονα το καλό των παιδιών και του κάθε παιδιού ξεχωριστά. Με αυτές τις αρχές πρέπει να αντιμετωπιστεί και το ζήτημα της αδοχής και της υιοθεσίας. Η επιστροφή στη φυσική οικογένεια με τη στήριξη της όπου είναι δυνατόν, η αδοχή και η υιοθεσία με την εξασφάλιση του κατάλληλου και ασφαλούς περιβάλλοντος και με στελέχωση των Κέντρων Πρόνοιας με το προσωπικό που απαιτείται. Η αναβάθμιση των δημοσίων δομών με σύγχρονους όρους για τη φιλοξενία παιδιών όταν/όσο δεν είναι δυνατή η αδοχή ή η υιοθεσία. Όλα αυτά απαιτούν μια κοινωνική πολιτική που θα έχει στο κέντρο της την προστασία του παιδιού και την ομαλή σωματική και ψυχική ανάπτυξη του παιδιού.

«ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ «Ουδείς εξαιρείται των παρακολουθήσεων» και με το νόμο

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Στην Ολομέλεια της Βουλής αναμένεται στις 8/12 να ψηφιστεί το νομοσχέδιο του υπουργείου Δικαιοσύνης με τίτλο «Διαδικασία άρσης του απορρήτου των επικοινωνιών, κυβερνοασφάλεια και προστασία προσωπικών δεδομένων πολιτών».

Το νομοσχέδιο κατατέθηκε εξαιτίας του τεράστιου σκανδάλου παρακολούθησης πολιτικών φίλων και αντιπάλων, δημοσιογράφων, επιχειρηματιών, εισαγγελέων κ.α. από την ΕΥΠ. Στις λίστες βρίσκονται ακόμη πρόσφυγες, συνδικαλιστές, κόμματα (χαρακτηριστική είναι η καταγγελία για παρακολούθηση του ΚΚΕ από το 2016 έως τον Απρίλη του 2022), σωματεία (καταγγελίες της ΠΕΝΕΝ και του προέδρου της Α. Νταλακογιάννου), αγωνιστές του κινήματος (π.χ. μέλη της Ταξικής Αντεπίθεσης)! Πάνω από 15.000 άτομα παρακολουθούνται για λόγους «εθνικής ασφαλείας», ενώ οργιάζει ο χαφιεδισμός από ΕΛΑΣ και ΕΥΠ χωρίς καμία τυπική δικαστική έγκριση. Οι φιλότιμες προσπάθειες των αργυρώνητων ΜΜΕ δεν μπορούν να συγκαλύψουν τις αποκρουστικές πρακτικές της άθλιας κυβέρνησης της ΝΔ. Ούτε οι παρεμβάσεις των λοιπών αστικών κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ) μπορούν να σώσουν την χαμένη τιμή ενός αντιδραστικού αστικού καθεστώτος που αποπνέει βόρβορο και δυσωδία.

Το προτεινόμενο νομοσχέδιο νομιμοποιεί νομοθετικά το «ουδείς εξαιρείται των παρακολουθήσεων» που ξεστόμισε ο πρωθυπουργός, ενισχύει τις υπερβασίες παρακολούθησης και την καταστολή, εισάγει ακόμα πιο αντιδραστικές ρυθμίσεις σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Οι βασικές διατάξεις αφορούν:

- Στη θεσμοθέτηση της **αρμοδιότητας μόνο της ΕΥΠ και της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας για την αίτηση άρσης απορρήτου**, μια διάταξη που αναβαθμίζει αυτόματα τον ρόλο των δύο αυτών υπηρεσιών, καθώς μέχρι τώρα ανάλογο αίτημα μπορούσε να υποβάλλει κάθε δημόσια αρχή.

- Στην **έγκριση της άρσης του απορρήτου για «λόγους εθνικής ασφαλείας»**, σχετικές με την εθνική άμυνα, την εξωτερική πολιτική, την ενεργειακή ασφάλεια και την κυβερνοασφάλεια, την προστασία του νομίμου και της οικονομίας, την ανθρωπιστική κρίση, τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον. Δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ **κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα μπορεί να δικαιολογήσει την ενεργοποίηση των μηχανισμών παρακολούθησης** του αστικού κράτους. Άλλωστε αυτή η ευρεία και θολή έννοια της «εθνικής ασφαλείας» -την οποία προσκυνάνε ανεξαιρέτως όλα τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα- είναι στην πραγματικότητα ένα όπλο της αστικής τάξης που αξιοποιείται συχνά πυκνά για την εξυπηρέτηση των δικών της ταξικών συμφερόντων σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

- Στη **διεύρυνση του καταλόγου των εγκλημάτων** που δικαιολογούν την άρση του απορρήτου με πλήθος αδικήματα, στην ουσία περιλαμβάνεται η πλειοψηφία των κεφαλαίων του Ποινικού Κώδικα.

- Στην **«ενημέρωση» του παρακολουθούμενου μετά από τρία έτη** από την λήξη της παρακολούθησης, μόνο μετά από δικό του αίτημα και με την προϋπόθεση ότι δεν διακυβεύεται ο σκοπός για τον οποίο διατάχθηκε η άρση. Πέραν του προφανούς εμπαιγμού, ότι ο παρακολουθούμενος πρέπει να γνωρίζει ήδη για την παρακολούθησή του ώστε να υποβάλει το σχετικό αίτημα, αυτό θα πρέπει να εγκριθεί από τριμελή επιτροπή (δύο εισαγγελέες και ο πρόεδρος της Αρχής Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών), που τα δύο μέλη της έχουν υπογράψει την άρση του απορρήτου! Στο μεταξύ, το υλικό που αποτυπώθηκε στο σύστημα επισυνδεδεσών θα έχει διαγραφεί ήδη 6 μήνες μετά την λήξη της, όπως προβλέπει άλλη διάταξη του νομοσχεδίου.

- Στη **νομιμοποίηση της άρσης του απορρήτου και για πολιτικά πρόσωπα** με προϋπόθεση την άδεια του Προέδρου της Βουλής. Η διάταξη αυτή έρχεται να επιβεβαιώσει ότι όλοι είναι υπό παρακολούθηση, μέχρι σήμερα δεν υπήρχε τέτοια διαδικασία για τα πολιτικά πρόσωπα.

- Στη **νομιμοποίηση της προμήθειας και χρήσης κατασκοπευτικών λογισμικών και συσκευών από το κράτος**. Αλλά

ακόμη και η υποτιθέμενη απαγόρευση της κατοχής και εμπορίας κατασκοπευτικού λογισμικού από ιδιώτες είναι προσημαστική, αφού αυτή είναι επιτρεπτή με βάση τον Κανονισμό της ΕΕ 2021/821, ο οποίος μάλιστα υπερέχει του εθνικού δικαίου (και υπερψηφίστηκε από ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ).

Βιομηχανία υποκλοπών το αστικό κράτος

Από την πρώτη στιγμή η κυβέρνηση προσπάθησε να συγκαλύψει το σκάνδαλο των υποκλοπών. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός -που έχει υπό την εποπτεία του την ΕΥΠ- παρουσιαζόταν σαν ανήξερος, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μίλησε για «ευφάνταστους ισχυρισμούς», και όταν πια αναγκάστηκαν να παραδεχτούν τις υποκλοπές, το έριξαν στη «διαλεύκανση της υπόθεσης από την Δικαιοσύνη» ποιώντας την ήσασαν. Ειδικά οι βουλευτές της ΝΔ εμπόδισαν με κάθε τρόπο να διεξαχθούν δημοσίες οι συνεδριάσεις της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας όπως και η συζήτηση του νομοσχεδίου στην Επιτροπή Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης.

Ούτε όμως ο ΣΥΡΙΖΑ, ούτε το ΠΑΣΟΚ δεν μπορούν να εμφανίζονται ως τιμητές του «εκδημοκρατισμού του κράτους». Οι νομοθετικές παρεμβάσεις που εξαγγέλλουν για την «δημοκρατική αναδιοργάνωση» της ΕΥΠ, τον «έλεγχό της από κάποια Ανεξάρτητη Αρχή» κ.α. είναι βαθιά υποκριτικές. Ούτε οι ίδιοι που τα λένε δεν τα πιστεύουν, ούτε και κανείς άλλος πιστεύει ότι μηχανισμοί του βαθιού αστικού κράτους, όπως η ΕΥΠ, μπορούν να τεθούν στην υπηρεσία των εργατικών συμφερόντων. Πρόκειται για ωμή απάτη, για να συγκαλύψουν τις δικές τους ευθύνες. Παρά την προσπάθειά τους να κρύψουν τις ιδιες μεθόδους και επί της δικής τους διακυβέρνησης, γιατί συνδιαμόρφωσαν το αντιδραστικό σκοτεινό πλαίσιο στο οποίο βασίζονται οι παρακολουθήσεις ψηφίζοντας την πλειοψηφία των σχετικών νομοθετημάτων. Παρά την υποστήριξη και ενσωμάτωσαν στην εθνική νομοθεσία πλήθος οδηγιών και κατευθύνσεων της ΕΕ για την παραβίαση του απορρήτου των επικοινωνιών από τις υπηρεσίες ασφαλείας.

Οι μαζικές υποκλοπές και η προσπάθεια νομιμοποίησής τους δεν αφορούν μόνο στο «καθεστώς Μητσοτάκη» και την κυβέρνηση της ΝΔ, ούτε είναι μια κάποια «εκτροπή» του συστήματος. Είναι ένα **μόνιμο εργαλείο του κράτους για τη θωράκιση της αστικής εξουσίας απέναντι στους αντιπάλους της**, για τον εκβιασμό-ομηρία των πολιτικών και οικονομικών ανταγωνιστών στις ενδοαστικές διαμάχες και **κυρίως κατά του εργατικού κινήματος**. Δεν είναι τυχαίο πως η μεγάλη αύξηση των υποκλοπών για λόγους «εθνικής ασφαλείας» έγινε μετά το ξέσπασμα της κρίσης το 2008-2009 και τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο του 2010-2012. Από 1.124 υποκλοπές/παρακολουθήσεις το 2008, σε 9.876 το 2013, σε 11.113 το 2018 (επί ΣΥΡΙΖΑ) και 15.475 το 2021. Ειδικά σήμερα οι υποκλοπές, η ΕΥΠ, όπως και συνολικά η καταστολή έχουν αναβαθμιστεί στο πλαίσιο της αντιδημοκρατικής αναδιπλώσης, της σύγχρονης χούντας με κοινοβουλευτικό μανδύα, που είναι απαραίτητο συμπλήρωμα των πολιτικών φτώχειας, ακρίβειας, πολέμου.

Μόνο οι μαζικοί, ανυποχώρητοι αγώνες των εργαζομένων, της νεολαίας, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων μπορούν να βάλουν τέλος σε αυτό το σκοτεινό και δυσώδες πλαίσιο μαζικού χαφιεδισμού που καταπατά κάθε έννοια ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, με την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ και συνολικά των πολιτικών του κεφαλαίου και της ΕΕ.

Σύνοδος G20: Σε «πολυπολικό κλίμα» τα αδιέξοδα των ιμπεριαλιστών

Ολοκληρώθηκε τον περασμένο Νοέμβρη στο Μπαλί της Ινδονησίας η συνάντηση των 19 μεγαλύτερων οικονομικών του πλανήτη (συν της ΕΕ), στο πλαίσιο της ετήσιας συνόδου των G20. Στην ημερήσια διάταξη αυτής της διάσκεψης των χωρών του 80% του παγκόσμιου ΑΕΠ, ήταν: ο πόλεμος στην Ουκρανία, η εξομάλυνση του διεθνούς εμπορίου, η αντιμετώπιση του πληθωρισμού και η κλιματική κρίση (σε συνέχεια της θεματικής συνόδου για το κλίμα COP27 που πραγματοποιήθηκε στην Αίγυπτο).

Πέρα από την συνάντηση Τζο Μπάιντεν - Σι Τζινπίνγκ όπου κατέληξαν στο «συμφωνούμε ότι διαφωνούμε», αλλά και την εμφάνιση του υπουργού Εξωτερικών της Ρωσίας, Σεργκέι Λαβρόφ, η Σύνοδος Κορυφής μπουχτίσε από αοριστολογίες και φλύαρες συζητήσεις, επιβεβαιώνοντας το χάσμα που υπάρχει μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Έπειτα από πολλή προσπάθεια, βγήκε κοινό ανακοινωθέν από την Σύνοδο που περισσότερο αποτυπώνει τις αποκλίσεις παρά καταφέρνει να περιλάβει κάποια σύγκλιση. Για τον πόλεμο στην Ουκρανία που απασχόλησε περισσότερο την κυβέρνηση, η κοινή δήλωση αρκέστηκε μόνο στο ότι «τα περισσότερα μέλη καταδικάζουν έντονα τον πόλεμο στην Ουκρανία», αλλά επίσης «υπήρχαν άλλες απόψεις και διαφορετικές εκτιμήσεις της κατάστασης και των κυρώσεων». Για την οικονομία, πέραν από τη διάγνωση ότι υπάρχουν «ασυγκρίτες και

πολυδιάστατες κρίσεις» στην παγκόσμια οικονομία, καμία αναφορά δεν έγινε για την αντιμετώπιση του πληθωρισμού, της πείνας και των ακριβών τιμών ενέργειας, όπως είχε ζητήσει η Ινδονησία ως οικοδέσποινα χώρα στο άνοιγμα της Συνόδου. Κανένα σχόλιο επίσης για έστω και μερική άρση του εμπορικού πολέμου και τον καταγισμό κυρώσεων που έχουν βραχυκυκλώσει το παγκόσμιο εμπόριο, με το ΔΝΤ να παραδέχεται ότι η συνέχιση τέτοιων πολιτικών από ΗΠΑ - Κίνα και τους συμμάχους τους εκατέρωθεν, θα είχε ως συνέπεια μια απώλεια κατά 1,5% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Το μόνο που ειπώθηκε για τα χρέη είναι ότι πρέπει να μοιράζεται με «δίκαιο τρόπο» ανάμεσα στις χώρες. Αντίστοιχο ήταν το ύφος και για τη νομισματική πολιτική, όπου η κάθε χώρα πρέπει «να βαθμονομεί κατάλληλα τον βαθμό σύσφιξης της νομισματικής της πολιτικής, ώστε να περιοριστούν οι επιπτώσεις μεταξύ των χωρών», υποσχόμενοι να αποσύρουν την υπερβολική αστάθεια των νομισματικών ισοτιμιών, όπως έγινε το προηγούμενο διάστημα. Εντελώς ανεπαρκή ήταν τα γραφόμενα και για το κλίμα, όπου τέθηκε ως στόχος ο περιορισμός της αύξησης της μέσης θερμοκρασίας στους +1,5°C, κάτι που φαίνεται αδιανόητο σήμερα, ιδιαίτερα μετά τον ενεργειακό πόλεμο και στην στρόφι προς το κάρβουνο.

Όλη η εικόνα των G20 έδειξε τον μεταβατικό χαρακτήρα της περιόδου, όπου θα είναι διαρκής, με επιμέρους σπασμούς, διενέξεις και με κατακεραματισμό της παγκόσμιας

οικονομία στα εθνικά σύνορα, θυμίζοντας έντονα ότι βρισκόμαστε πριν την αυλαία του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Η συνάντηση μεταξύ των προέδρων της ΗΠΑ και της Κίνας, δεν έλυσε κανένα θέμα (την επομένη της συνάντησης οι Αμερικάνοι ενέτειναν τις εμπορικές κυρώσεις με την απαγόρευση εισαγωγών προϊόντων των κινέζικων εταιρειών τεχνολογίας Huawei και ZTE), αντίθετα επιβεβαιώνει όλα τα ανοιχτά μέτωπα, με το ζήτημα της Ταϊβάν να μυρίζει μπαρούτι.

Η εμφάνιση της Ρωσίας στη Σύνοδο (χωρίς όμως τον Πούτιν) ήταν αναμενόμενη. Από τη μία, γιατί οι BRICS και οι σύμμαχοί τους δεν δέχτηκαν τον αποκλεισμό της, από την άλλη, γιατί ο πόλεμος στην Ουκρανία διαρκεί πολύ, τείνοντας να μετατραπεί σε μια «δεδομένη» σύρραξη (κλείνει 10 μήνες), με τους δυτικούς (ή έστω τους πιο οδυρθεκείς από αυτούς) να θέλουν να κρατήσουν ένα διπλωματικό διάλογο επικουρική με τον Πούτιν. Είναι φαιδρή η άποψη που υιοθετούν τα δυτικά ΜΜΕ ότι «πομπωθήκε» ο Λαβρόφ από τους συμμάχους του αφού όλοι δέχθηκαν να καταδικάσουν τον πόλεμο στην Ουκρανία, καθώς εξαρχής οι BRICS (όπως και η

Τουρκία) είχαν μια δικιά τους πολιτική «ουδετερότητας» για το ζήτημα, χωρίς να δέχονται τον καταγισμό κυρώσεων της Δύσης κατά της Ρωσίας. Η αναγνώριση ότι «υπήρχαν διαφορετικές εκτιμήσεις για την κατάσταση», είναι ένας δείκτης της κρίσης της ιμπεριαλιστικής ηγεσίας.

Οι Ευρωπαίοι (ανάξιο να αναφέρουμε

τον διακοσμητικό ρόλο της προέδρου της Κομισιόν, Φον ντερ Λάιεν) τραβάνε μια πορεία προς τον γκερέμο. Οι ΗΠΑ πιέζουν να δείξουν απέναντι στην Κίνα τον ίδιο ζήλο που δείξαν απέναντι στην Ρωσία μετά την εισβολή στην Ουκρανία. Είναι σχεδόν σίγουρο ότι το «αρραγές μέτωπο» που διαμορφώθηκε στην Ουκρανία για τις αντιρωσικές κυρώσεις, δεν θα συνεχιστεί για πολύ: εκτός από την Βρετανία που είναι πιστό σκυλί των ΗΠΑ και βυθισμένη σε μια βαθιά πολιτική και οικονομική κρίση, Γαλλία και Γερμανία δεν μπορούν να αγνοήσουν έτσι εύκολα την Κίνα, τον πρώτο εισαγωγέα της ΕΕ. Από πλευράς της Γερμανίας, η πρόσφατη συνάντηση Σολτς - Σι Τζινπίνγκ στο Πεκίνο, αλλά και η πώληση κομματιού από το λιμάνι του Αμβούργου σε Κινέζους, φανερώνει τις (αναπόφευκτες) παλινωδίες τους.

Η Σύνοδος αυτή μάλλον θα ξεχαστεί πολύ γρήγορα από όλους, όμως οι αλλαγές που συντελούνται είναι ιστορικής σημασίας και αμετάκλητες εις βάρος των δυτικών ιμπεριαλιστών. Εισερχόμεστε στο αβέβαιο μέλλον το «πολυπολικό κόσμος», μιας πρωτόγνωρης περιόδου για τον καπιταλιστικό σύστημα, που ταυτόχρονα φέρνει στο φως γνωστές και οδυνηρές μηνιές πολέμου τους λαούς. Η μοίρα του πλανήτη μπορεί να περάσει από τα μακρινά κέντρα εξουσίας μιας χούφτας ελίτ, στους αγώνες του εργατικού κινήματος ενάντια στην ακρίβεια, την φτώχεια και τον πόλεμο, ένα δρόμο που αξίζει να ακολουθήσουμε για να βρούμε από το μαύρο σκοτάδι.

Σύνοδος για την Κλιματική Αλλαγή του ΟΗΕ Πλήρης αδιαφορία για την περιβαλλοντική κρίση

Η Σύνοδος για την Κλιματική Αλλαγή του ΟΗΕ, ένας ετήσιος θεσμός που διεξάγεται με σκοπό τη λήψη αποφάσεων ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή σε παγκόσμιο επίπεδο, αποδείχθηκε για άλλη μια φορά ένα ανούσιο φιάσκο συγκριτικά με την κρισιμότητα της κατάστασης και τις τομές που πρέπει να γίνουν σε όλα τα επίπεδα για την ανακούφιση των επιπτώσεων της κλιματικής κρίσης.

Στη σιάκα της επικείμενης συνόδου των G20, η Σύνοδος έλαβε χώρα σε ένα πράσινο τουριστικό θέρετρο στην πόλη Σαρμ Ελ Σέιχ της Αιγύπτου. Τι πιο αντιπροσωπευτικό μέτρο για μια τέτοια Σύνοδο από έναν «επίγειο παράδεισο» για την αστική ελίτ, στην καρδιά ενός κράτους που μαστίζεται από τη λεηλοψία, ερημοποίηση και πολύ κακή ποιότητα αέρα ενώ βρίσκεται κάτω από το αματωβαμμένο δικτατορικό καθεστώς του Σι.

Ο σφραγίσ του αγνιπιακού λαού, δικτάτορας Αλ Σίσι δεν άφησε τίποτα στην τύχη. Οι διαδηλώσεις απαγορεύτηκαν προφανώς, εκτός από έναν περιορισμένο χώρο για τους «ακτιβιστές» των ευρωπαϊκών ΜΚΟ (Greenpeace κ.λπ.) στα πλαίσια του ξεπλύματος της δικτατορίας Σίσι στις χώρες της Δύσης. Για τους Αιγύπτιους, η λέξη «διαμαρτυρία» είναι απαγορευμένη. Οι φυλακές είναι γεμάτες με πάνω από 60.000 πολιτικούς κρατούμενους, «εχθρούς του καθεστώτος», ενώ, ενόψει της Συνόδου η αστυνομία προχώρησε σε 70 συλλήψεις για «σχεδιασμό διαδήλωσης» (Αιγυπτιακή Επιτροπή Δικαιωμάτων και Ελευθεριών [ECRF]).

Ολοκληρώνοντας το κάδρο της απόλυτης υποκρισίας, η διοργάνωση της Συνόδου είχε κύριο χορηγό την Coca Cola, τον μεγα-

λύτερο ρυπαντή πλαστικών στον κόσμο, ενώ στο Συνέδριο συμμετείχαν 623 δηλωμένοι λομπίστες του τομέα του πετρελαίου, (+25% σε σχέση με την προηγούμενη Σύνοδο).

Ξαναζέσταμα της ίδιας αποτυχημένης πολιτικής

Οι αποφάσεις του συνεδρίου ή καλύτερα, η παντελής απουσία λήψης αποφάσεων δίνει ξεκάθαρο μήνυμα. Μέσα στη δίνη των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων, της ενεργειακής και οικονομικής κρίσης, η προστασία του οικοσυστήματος και των λαών από την κλιματική κρίση είναι για την αστική τάξη ασύμφορη και αδιάφορη.

Οι προτάσεις που συζητήθηκαν ήταν ένα αναμείγμα της συνθήκης του Παρισιού με ακόμη λιγότερο δεσμευτικό χαρακτήρα από ό,τι πριν. Η συνθήκη του Παρισιού, μια υποκριτική προσπάθεια των ιμπεριαλιστών να μετριάσουν το πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής, έχει ήδη αποτύχει καταλυτικά. Οι ίδιες οι ΗΠΑ, μετά την εκλογή Τραμπ αποχώρησαν από τη συνθήκη για να μην χθξουν ούτε στο ελάχιστο τα συμφέροντα των μεγάλων βιομηχανιών και επιχειρήσεων (που βασίζονται στα ορυκτά καύσιμα). Τώρα βέβαια ο Μπάιντεν με περίσσιο θράσος κουνάει το δάχτυλο στον Σι Τζινπίνγκ που δεν εμφανίστηκε στη Σύνοδο.

Η μοναδική «πρόταση» των ΗΠΑ είναι η επέκταση του πλάνου των «πιστώσεων άνθρακα» (carbon credits) σε μορφή χρηματιστηρίου με σκοπό τη συγκέντρωση κεφαλαίων για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής. Με άλλα λόγια, η ξεδιαντροπιά δεν έχει όριο. Η εμπορευματοποίηση ακόμα και του φαινομένου του θερμοκηπίου και η παροχή οικονομικών κινήτρων σε βιομηχανικούς κολοσσούς για να μην αφανιστούν τα

πάντα είναι βασική «περιβαλλοντική» τακτική στην Ευρώπη και την Αμερική. Η επέκταση του χρηματιστηρίου των ρύπων δεν αποτελεί ούτε κατά διάνοια μέτρο για την αντιμετώπιση του φαινομένου του θερμοκηπίου αλλά μόνο κερδοφορία. Το εν λόγω δε χρηματιστήριο είναι άμεσα συνδεδεμένο με τη διαμόρφωση των τιμών του ηλεκτρικού ρεύματος. Εν ολίγοις, τα εργατικά νοικοκυριά πληρώνουν χρυσό ένα σύστημα που πούλαει στην κυριολεξία... αέρα στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης» τους! Με εμφανής ασάφεια θεσπίστηκε επίσης η δημιουργία ενός ταμείου στήριξης των φτωχότερων χωρών που μαστίζονται περισσότερο από την κλιματική κρίση.

Μόνο για το περιβάλλον δεν ήταν η συμμετοχή της κυβέρνησης

Από τη μία ο υπουργός Οικονομικών προέβη σε μια διακρύβρηχη ομιλία για τα οικονομικά βάρη των «πράσινων αντιμετρώσεων» ενάντια στην περιβαλλοντική κρίση, μιας και μπορεί στη λίστα οικονομικής στήριξης το δίχως άλλο. Από την άλλη, η πομπώδης και συνάμα τραγελαφική ομιλία του Μητσοτάκη αντανακλά πλήρως την υποταγή της ελληνικής αστικής τάξης στα συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Για πολλή ώρα βαυκαλιζόταν ότι η Ελλάδα είναι «ηγέτιδα χώρα στις ΑΠΕ. Ένα μεγάλο μέρος της ενέργειας μας το μισό σήμερα πάνω από 10 GigaWatt εγκατεστημένης ισχύος προέρχεται από φωτοβολταϊκά αλλά και από την ατομική και την κωμική ενέργεια». Η συγκεκριμένη δήλωση εγείρει ένα σωρό ερωτήματα δεδομένου ότι η Ελλάδα ανήκει στις χώρες με τη μεγαλύτερη αύξηση των τιμών ενέργειας λόγω της ενεργειακής κρίσης και

του πολέμου... Στην ίδια ομιλία αναφέρει επίσης ότι παρά την αυτονομία μας και την «πράσινη ανωτερότητά» μας, «δυστυχώς πρέπει να αυξησουμε... την καταναλωτική λιγνιτική ενέργεια, να εισάγουμε LNG και να επενδύουμε στις υποδομές για αποθήκευση φυσικού αερίου για την ενεργειακή ασφάλεια την δική μας και των γειτόνων μας».

Σκοπός της ομιλίας και της επίσκεψης Μητσοτάκη ήταν η συζήτηση συνεργασίας με τον δικτάτορα Αλ Σίσι για τη μεταφορά ενέργειας ανανεώσιμης (και μη) προς την Ευρώπη. Μια τέτοια κίνηση παρότι έχει ως προκάλυμμα την ανάπτυξη των ΑΠΕ στην Ανατολική Μεσόγειο, στοχεύει στην περαιτέρω σύσφιξη των σχέσεων της Ελλάδας με το καθεστώς του Σίσι στα πλαίσια της συνεργασίας και του ενεργειακού άξονα Ελλάδα-Αιγύπτος-Κύπρου-Ισραήλ. Γιενός που πέρα από κατάπτυστο, είναι και εξαιρετικά επικίνδυνο για τον ελληνικό λαό καθώς οξύνει ακόμα περισσότερο τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και θηγει άμεσα τα συμφέροντα των αναδυόμενων δυνάμεων (Κίνα, Ρωσία κ.λπ.) στην περιοχή.

Η σύνοδος - παρωδία έκανε ακόμα πιο ξεκάθαρο ότι η περιβαλλοντική κρίση δεν πρόκειται να λυθεί στα δικά τους χέρια. Ίσα-ίσα, με τον πόλεμο και την παντελή υποταγή τους στα καπιταλιστικά συμφέροντα, οι αστικές τάξεις ωθούν ολόκληρη την ανθρωπότητα στον όλεθρο.

Εκλογές στην Αμερική

Τα νερά έχουν φουσκώσει – Οι καιροί αλλάζουν

Στις ενδιάμεσες εκλογές στις 8/11 για την Βουλή των Αντιπροσώπων, το ρεπουμπλικανικό κόμμα πήρε τον έλεγχο κι έχει πλέον τη δυνατότητα να εμποδίσει την υλοποίηση του προγράμματος του Τζο Μπάιντεν ως το 2024. Διαθέτει όμως ισχυρή πλειοψηφία, καθώς δεν ήρθε το «γιγαντιαίο κόκκινο κύμα» που προεξοφλούσαν πολλά στελέχη της, με πρώτο τον Ντόναλντ Τραμπ, και οι Δημοκρατικοί «άντεξαν» σε πολλές πολιτείες.

Η περίοδος που διανύουμε δείχνουν ότι «ο καιρός αλλάζει» για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Αυτό πρέπει να το λάβουμε υπόψιν για να εξετάσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το αποτέλεσμα των εκλογών. Τις αλλαγές αυτές θα προσπαθήσουμε να τις συμπυκνώσουμε στα εξής σημεία:

α) Στο άνοιγμα του πολέμου στην Ουκρανία από τις ΗΠΑ που έχει οδηγήσει στην επέκταση των συγκρούσεων (ακόμα και σε άλλα μέτωπα, με την απειλή ακόμα και ενός γενικευμένου πολέμου με πυρηνικά όπλα) ανάμεσα στους δυτικούς ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ από τη μια και τις Ρωσία-Κίνα από την άλλη.

β) Στην αποτυχία να κυριαρχήσει στην παγκόσμια οικονομία ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός: σε αντίθεση με προηγούμενες δεκαετίες, οι μετατοπίσεις γύρω από το δολάριο είναι ένα διαρκές φαινόμενο, η «αποδολαριοποίηση» συζητείται ανοιχτά σε κρίσιμες χώρες, όπως η Ινδία και η Σαουδική Αραβία και, γενικότερα, όπου η «πραγματική» παραγωγή μπορεί να αποτελέσει τη βάση για νέες συμμαχίες και διευθετήσεις. Ένας ερασιθερικός διεθνής καταμερισμός της εργασίας διαμορφώνεται σταδιακά ενάντια στις ΗΠΑ.

γ) Στην εσωτερική πολιτική κρίση που έχει δημιουργηθεί. Οι ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου στις ΗΠΑ έδειξαν σε ποιο σημείο βρίσκεται η διακυβέρνηση και ηγεσία των Δημοκρατικών και γενικότερα τις διαρρέσεις στο εσωτερικό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού αλλά και στους Ρεπουμπλικάνους. Οι διαρρέσεις αυτές είναι σύγυρο ότι βρίσκονται στους όρους που θα κληθούν να διαχειριστούν το επόμενο διάστημα τη συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία, την προσπάθεια διεθνούς αντεπίθεσης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού απέναντι στην Κίνα και οδηγούν σε ένα εύλογο ερώτημα, στο αν μπορεί να βρεθεί μια νέα ισορροπία στο εσωτερικό των ΗΠΑ — πράγμα εξαιρετικά δύσκολο και αμφίβολο, καθώς προϋποθέτει μια καθαρή νίκη στο πεδίο των διεθνών συγκρούσεων, που κανείς δεν ξέρει αν είναι εφικτή.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση, οι

διαρρέσεις της αμερικάνικης αστικής τάξης είναι εμφανείς και αντικατοπτρίζουν την κατάσταση μέσα στην αμερικάνικη κοινωνία που δείχνει ότι «τα νερά έχουν φουσκώσει για τα καλά».

Μεγάλη μερίδα του αμερικανικού και διεθνούς Τύπου χαρακτήρισε την προεκλογική καμπάνια του Τραμπ ως «Το Μεγάλο Ψέμα». Φοβάται, αναφέρουν, ότι μπορεί να επικρατήσει μια επικίνδυνη θεωρία συνωμοσίας για τις «κλεμμένες εκλογές» του 2020 στις ΗΠΑ που (δι)έσπευε ο ηττημένος Ντόναλντ Τραμπ, με σκοπό να ριζώσει (αυτό αγνοούν ότι έχει γίνει ήδη) στην ακροδεξιά πτέρυγα του ρεπουμπλικανικού κόμματος για να κυριαρχήσει στις προεδρικές εκλογές που θα γίνουν σε δύο χρόνια, και μάλιστα με τον φόβο ότι θα αποπειραθούν να αλλοιώσουν ή και να ανατρέψουν τα αποτελέσματα των εκλογών του 2024, απειλώντας όχι απλά την ακεραιότητα της διαδικασίας αλλά την ίδια τη δημοκρατία στις ΗΠΑ! Δεν μας λένε βέβαια ότι ο Τραμπ είναι ένα φαινόμενο που αναδείχτηκε στον αφορμό λόγω της πολιτικής κρίσης, των αδιέξοδων και αναδεικνύεται μέσα από την εγκληματική πολιτική του Μπάιντεν. Ο ίδιος ο Τραμπ πατάει σε αυτά και προφανώς βρίσκει τον χώρο να «ψαρέψει» οπαδούς χρησιμοποιώντας «αλήθειες» για τον πόλεμο με την Ρωσία και εκφράζοντας (ανεξαρτήτως αν είναι αρκετά αμφίβολο αν θα υλοποιηθεί μια διαφορετική πολιτική για τον πόλεμο.¹ Η πολιτική κρίση που υπάρχει του δίνει τη δυνατότητα να επιβιώσει σαν ένα «αφρόγαρο στα φουσκονέρια», υποσχόμενος μάλιστα και το σταμάτημα του πολέμου. Κι αυτός είναι ο πραγματικός φόβος των αμερικανικών αστικών επιτελείων, αν υπάρξει κάτι που θα αναδείξει (όπως στην προηγούμενη διακυβέρνησή του) έναν έντονο πόλεμο στο εσωτερικό των ΗΠΑ σε όλες τις πλευρές (στην αστική τάξη, στην εργατική τάξη

με την πολλές φορές ακραία και ρατσιστική πολιτική που εφαρμόζεται, στην κοινωνία ολόκληρη).

Παρόλα αυτά η κατάσταση είναι τόσο αντιφατική που τα πρωτοσέλιδα του διεθνούς Τύπου για το αποτέλεσμα των ενδιάμεσων εκλογών στις ΗΠΑ δεν έχουν άδικο από μια σκοπιά, καθώς όντως το πολυαναμενόμενο τσουνάμι των Ρεπουμπλικανών δεν πραγματοποιήθηκε και οι Δημοκρατικοί «χαίρονται» που το προβάδισμα ήταν ισχυρό. Ο λόγος που δεν επικράτησαν είναι ο εξής: οι εργαζόμενοι και κυρίως οι νέοι εργαζόμενοι ψήφισαν μαζικά τους Δημοκρατικούς (οι πολύ νέοι 18-29 ετών έκαναν τη διαφορά, δίνοντας στους Δημοκρατικούς πλεονέκτημα... 28 μονάδων!). Όχι όμως ακριβώς τους Δημοκρατικούς του Μπάιντεν, αλλά την ομάδα των πιο αριστερών, «The Squad» (Απόσπασμα που δημιουργήθηκε στη διάρκεια της πρώτης προεδρικής εκστρατείας του γεροισιαστή Μπέρνι Σάντερς), και μάλιστα κάποιες τους νίκες μπορούν να χαρακτηριστούν και σαρωτικές. Η πιο γνωστή, η **Αλεξάντρια Οκάσιο-Κορτέζ** στη Νέα Υόρκη, επανεξελέγη με 70,6% των ψήφων. Η **Ραϊντα Πλάιμπ**, παλαιστινιακής καταγωγής, τα πήγε ακόμα καλύτερα στο Μίσιγκαν με 73,7%. Η ριζοσπαστική **Ιλχάν Ομάρ**, σομαλικής καταγωγής, στη Μινεσότα με 75,2%. Ο Αφροαμερικανός **Τζαμάαλ Μπάρουμαν** με 65,4% στη Νέα Υόρκη. Η αφροαμερικανίδα νοσοκόμα **Κόρι Μπους** με 72,8% στο Μιζούρι. Και η Αφροαμερικανίδα **Αγιάννα Πρίσλεϊ** με... 84,5% στη Μασαχουσέτη, ενώ η Αφροαμερικανίδα **Σάμερ Λι**, κέρδισε τον Ρεπουμπλικανό απερχόμενο βουλευτή με 55,7%. Εδώ εμφανίζεται όμως και ένας τεράστιος κίνδυνος που όσοι τον αγνοήσουν οδηγούνται κυριολεκτικά σε «αυτοκτονία». Οι αριστεροί αυτοί υποψήφιοι —όσα και αν έχουν προσφέρει— βρίσκονται σε ένα κόμμα που οδηγεί τους εργαζόμενους σε όλο

τον πλανήτη να γίνουν «κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων». Το Δημοκρατικό κόμμα έχει βαθιές ρίζες και έχει μάθει παραδοσιακά να οδηγεί τους εργαζόμενους στο σφαγείο του πολέμου (Κλίντον στην Γιουγκοσλαβία, Ομπάμα στην Συρία, Μπάιντεν στην Ουκρανία). Αυτό δεν αλλάζει και όποιος το αγνοεί έχει άγνοια ενός κινδύνου που οδηγεί σε εκατομμύρια σφαγές. Η εργατική τάξη στην Αμερική πρέπει να σπάσει από τους Δημοκρατικούς, να σπάσει από τον μικραστικό ριζοσπαστισμό που η κυρίαρχη έκφρασή της βρίσκεται μέσα στην ομάδα Squad και να αυτονομηθεί δημιουργώντας της δική της αυτόνομη ηγεσία, το δικό της επαναστατικό κόμμα. Το κόμμα που θα αλλάξει πραγματικά τους καιρούς² και θα φέρει στην εξουσία την εργατική τάξη, θα σταματήσει τους πολέμους και θα φέρει την παγκόσμια επανάσταση πολύ κοντά στην πραγματοποίησή της.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

1. Πρόσφατα, ο μέχρι χθες αρχηγός των Ρεπουμπλικανών στη Βουλή των Αντιπροσώπων και πιθανότατα ο επόμενος πρόεδρος του Σώματος (στη θέση της Νάνσι Πελόζι), Κέβιν Μακάρθι τόνισε ότι «δεν θα υπάρξει λευκή επιταγή» προς την Ουκρανία από τη στιγμή που το κόμμα του κερδίζει την πλειοψηφία.

2. «Οι καιροί αλλάζουν» είναι το γνωστό τραγούδι-ποίημα του Bob Dylan «The times they are a-changin'» του 1964. Γράφτηκε στην περίοδο του πολέμου στο Βιετνάμ και μεταξύ άλλων αναφέρει:

«Ελάτε συγκεντρωθείτε τριγύρω άνθρωποι Όπου και να τριγυρίζετε Και παραδεχτείτε ότι τα νερά Γύρω σας έχουν φουσκώσει Και δεχτείτε επίσης ότι σύντομα Θα είστε μουσκεμένοι μέχρι το κόκαλο. Αν για σας ο χρόνος Είναι πολύτιμος Τότε καλύτερα να αρχίσετε να κολυμπάτε Αλλιώς θα βυθιστείτε σαν πέτρα Γιατί οι καιροί αλλάζουν Όπου και να τριγυρίζετε Και παραδεχτείτε ότι τα νερά Γύρω σας έχουν φουσκώσει Και δεχτείτε επίσης ότι σύντομα Θα είστε μουσκεμένοι μέχρι το κόκαλο. Αν για σας ο χρόνος Είναι πολύτιμος Τότε καλύτερα να αρχίσετε να κολυμπάτε Αλλιώς θα βυθιστείτε σαν πέτρα Γιατί οι καιροί αλλάζουν... .. «Το όριο έχει τεθεί Η κατάρα έχει πέσει Το αργό τώρα Αργότερα θα είναι γρήγορα Όπως το παρόν τώρα Αργότερα θα είναι παρελθόν Η τάξη των πραγμάτων Εξωθιράζει γρήγορα. Και το πρώτο τώρα Αργότερα θα είναι τελευταίο Γιατί οι καιροί αλλάζουν».

Λίβανος

Όχι σε φιλοαμερικανό πρόεδρο
Ναι σε αμερικανοσιωνιστική συμφωνία

Στα τέλη Οκτωβρίου ο 89 χρονος Μισέλ Αούν, πρόεδρος του Λιβάνου από το 2016 εγκατέλειψε το προεδρικό μέγαρο στην λήξη της θητείας του χωρίς να έχει βρεθεί αντικαταστάτης του. Η διαδικασία της εκλογής του διαδόχου του είναι μάλλον βέβαιο πως θα απαιτήσει μήνες εξαιτίας των τεράστιων πολιτικών διαφορών. Άλλωστε το ίδιο είχε συμβεί και κατά την εκλογή του ίδιου του Αούν το 2016, όπου χρειάστηκαν 29 μήνες για να εκλεγεί.

Με πληθυσμό μόλις 5.5 εκ στον Λίβανο (αναπόσπαστη εθνοτικά και ιστορικά περιοχή από την Συρία, διαχωρίζεται τεχνητά από τους αγγλογάλλους ιμπεριαλιστές το 1916 βλ συμφωνία Σάικς-Πικό) συνυπάρχουν πληθώρα θρησκευτικών δογμάτων (61,1% μουσουλμάνοι (σούνιτες 27%, σίτες 24%, αλαουίτες 3%), 33,7% χριστιανοί (20% μαρωνίτες, 9% ορθόδοξοι, 4% καθολικοί) και ένα πολύπλοκο πολιτικό σύστημα κληρονομιά της γαλλικής αποικιοκρατίας. Σύμφωνα με το Σύνταγμα του Λιβάνου η κατανομή των εξουσιών γίνεται βάσει των θρησκευμάτων. Ο πρόεδρος της χώρας πρέπει υποχρεωτικά να είναι χριστιανός μαρωνίτης, ο πρωθυπουργός σούνιτης μουσουλμάνος, ο πρόεδρος της βουλής σίτης μουσουλμάνος και ο υπουργός εξωτερικών ορθόδοξος χριστιανός. Αντίστοιχα οι 128 έδρες της Βουλής κατανέμονται εξίσου μεταξύ Χριστιανών και Μουσουλμάνων, αναλογικά μεταξύ των 18 διαφορετικών δογμάτων και αναλογικά μεταξύ των 26 περιφερειών της χώρας. Πριν από το 1990, η αναλογία ήταν 6:5 υπέρ των Χριστιανών, κάτι που άλλαξε με το τέλος του εμφυλίου πολέμου της περιόδου 1975-1990, προσαρμόζοντας την αναλογία για την ίση εκπροσώπηση ανάμεσα στις δύο θρησκευτικές ομάδες. Ομοίως στην κυβέρνηση και το υπουργικό συμβούλιο πρέπει να εκπροσωπούνται όλα τα 18 αναγνωρισμένα μουσουλμανικά και χριστιανικά δόγματα καθώς και οι δρούζοι. Το ίδιο συμβαίνει και στο δημόσιο και τα σώματα ασφαλείας.

Ο Λίβανος έχει υποστεί από το 2018 μια οικονομική κρίση τέτοιου μεγέθους που θεωρείται από την Παγκόσμια Τράπεζα ως η χειρότερη στον κόσμο από το 1850. Περισσότερο από το 80% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας το 2022, η λιβανέζικη λίρα έχασε το 95% της αξίας της μέσα σε τρία χρόνια ενώ το ΑΕΠ μειώθηκε κατά 6,7% το 2019, κατά 20,3% το 2020 και κατά 9,5% το 2021.

Το τελειωτικό χτύπημα έδωσαν οι μεγάλες εκρήξεις τον Αύγουστο του 2021 που κατέστρεψαν ολοκληρωτικά το λιμάνι της Βηρυτού (περνούσε από αυτό το 70% των εισαγωγών του Λιβάνου) σκοτώνοντας πάνω από 200 ανθρώπους και καταστρέφοντας ολόκληρες γειτονιές οδηγώντας πάνω από 300.000 να χάσουν τα σπίτια τους.

Το κοινοβούλιο του Λιβάνου δεν μπόρεσε μέχρι στιγμής να συμφωνήσει σχετικά με το ποιος θα αναλάβει καθήκοντα προέδρου, ο οποίος έχει την εξουσία να υπογράφει νομοσχέδια, να διορίζει νέους πρωθυπουργούς και σχηματισμούς κυβέρνησης

πριν ψηφιστούν από το κοινοβούλιο. Το κοινοβούλιο είναι βαθιά διαιρεμένο ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα τα οποία με την σημερινή τους μορφή έχουν διαμορφωθεί μεταξύ 2005-2006, περίοδο σημαντικών αναταραχών (δολοφονία πρωθυπουργού Ραφικ Χαρίρι, πόλεμος Ισραήλ-Χεζμπολάχ) και της τελικής αποχώρησης των συριακών στρατευμάτων από τον Λίβανο (παρέμειναν από την αρχή του λιβανέζικου εμφυλίου πολέμου το 1976). Από την μια πλευρά τον φιλοσυριακό συνασπισμό **Συμμαχία 8ης Μαρτίου** στην οποία κυριαρχεί η σιιτική **Χεζμπολάχ** ("κόμμα του θεού", 13 έδρες) και το **Κίνημα Ελπίδας** (13 έδρες) σιιτικό φιλοαμερικανικό κόμμα και οι σύμμαχοι τους στην σημερινή κυβέρνηση που προέκυψε από τις εκλογές του περασμένου Μαΐου και από την άλλη η αντισυριακή **Συμμαχία της 14ης Μαρτίου** και οι σύμμαχοι της, μια σειρά από κόμματα της αντιπολίτευσης τα οποία στηρίζουν ως υποψήφιο πρόεδρο τον Μισέλ Μοαουάντ, μοναδικός βουλευτής ενός κόμματος με το όνομα **Κίνημα Ανεξαρτησίας** και γιο του πρώην προέδρου Ρενέ Μοαουάντ που δολοφονήθηκε το 1989. Ο Μοαουάντ ο οποίος κατηγορείται από την Χεζμπολάχ και τους συμμάχους της ως άνθρωπος των αμερικανών έχει αποτύχει να εκλεγεί σε επτά επαναλαμβανόμενες ψηφοφορίες (η εκλογή Αούν το 2016 έγινε έπειτα από 45 αποτυχημένες προσπάθειες). Στις τελευταίες ψηφοφορίες (17 και 24 Νοέμβρη) πήρε 43 και 42 ψήφους αντίστοιχα σε σύνολο 128 εδρών, ενώ για την εκλογή του χρειάζονται τουλάχιστον 86 ψήφοι.

Πριν την λήξη της θητείας του ο πρώην πρόεδρος Αούν παρά το γεγονός πως η χώρα βρίσκεται θεωρητικά σε εμπλοκή κατάσταση με το Ισραήλ κατέλειξε μαζί του σε συμφωνία για τον καθορισμό των θαλασσίων συνόρων μεταξύ των δύο κρατών, για την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων που έχουν ανακαλυφθεί στην περιοχή. Η συμφωνία επιτεύχθηκε έπειτα από πολύμηνες διαπραγματεύσεις με την μεσολάβηση των ΗΠΑ και τυπικά οι αντιπροσωπείες των δύο χωρών δεν συναντήθηκαν ενώ ούτε υπέγραψαν το ίδιο κείμενο. Βάσει της συμφωνίας το κοιτάσμα Karish βρίσκεται καθ' ολοκληρίαν στα ισραηλινά ύδατα ενώ ο Λίβανος θα έχει πλήρη δικαιώματα εκμετάλλευσης του κοιτάσματος της Cana, που βρίσκεται βορειοανατολικά και ένα τμήμα του τοποθετείται εντός των χωρικών υδάτων του Ισραήλ. Η Χεζμπολάχ ανακοίνωσε ότι περπατάει τα «έκτακτα» στρατιωτικά μέτρα που είχε λάβει απέναντι στο Ισραήλ, μετά την ολοκλήρωση της συμφωνίας ενώ χαρακτηρίσει τη συμφωνία «μεγάλη νίκη για τον Λίβανο». Η συμφωνία αυτή όπως ήταν αναμενόμενο χρησιμοποιείται από το Ισραήλ ως ντε φάκτο αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ από τον Λίβανο και συνολικά τον αραβικό κόσμο ενώ οι λιβανέζοι απαντούν πως η συμφωνία για τα θαλάσσια σύνορα είναι απολύτως «τεχνική φύσεως» και «δεν έχει καμία πολιτική διάσταση».

Η στάση της Χεζμπολάχ δίνει την ευκαιρία στο Ισραήλ να είναι ακόμη πιο αδίστακτο ενάντια στην παλαιστινιακή αντίσταση η οποία βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι με μια νέα γενιά αγωνιστών και οργανώσεων να ξεπροβάλουν στην Δυτική Όχθη οι οποίες δεν ελέγχονται από την υποταγμένη ηγεσία της Παλαιστινιακής Αρχής και δρουν μάλιστα ενάντια της. Η αναζωπύρωση της παλαιστινιακής αντίστασης στην Δυτική Όχθη η οποία βάζει σοβαρά εμπόδια στα σιωνιστικά σχέδια για ολοκληρωτικό εποίκισμό και προσάρτηση της περιοχής συμπίπτει χρονικά με την μεγαλύτερη ιστορικά διεθνής απομνημόσυνη του παλαιστινιακού ζητήματος για το οποίο οι ισραηλινοί φροντίζουν επιμελώς να συνεχιστεί όσο περισσότερο γίνεται και σίγουρα με αυτή την έννοια η συμφωνία με τον Λίβανο έχει και μια τέτοια διάσταση.

■ Παολίν Μ.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Σε απεργιακούς ρυθμούς βρίσκονται οι Ηνωμένες Πολιτείες, όπου εργαζόμενοι σε διάφορους κλάδους αντιδρούν στους μισθούς πείνας, την ακρίβεια, την απαγόρευση του συνδικαλισμού. Στην Καλιφόρνια, καθηγητές, δάσκαλοι, βοηθοί και από τις 10 πανεπιστημιούπολεις πραγματοποιήσαν απεργία, με αιτήματα καλύτερες εργασιακές συνθήκες και αυξήσεις στους μισθούς. Στην απεργία συμμετείχαν 48.000 εργαζόμενοι. Στα Starbucks, οι εργαζόμενοι σε πάνω από 100 καταστήματα στις ΗΠΑ διαδήλωσαν στις 17/11 έξω από τα καταστήματα στο πλαίσιο απεργίας που καλούσαν. Απαιτούν συλλογική σύμβαση εργασίας με ικανοποιητικούς μισθούς και καταγγέλλουν τις εκφοβιστικές πρακτικές της εταιρείας προς τους συνδικαλιστές και τη σύσταση και λειτουργία σωματείων. Παρά τις απειλές της αλυσίδας να απολύσει ή και κλεισίματα καταστημάτων εάν οι εργαζόμενοι συνδικαλιζόνται, στο Μπάφαλο εργαζόμενοι δημοσίωσαν σωματείο και αντίστοιχως συμβαίνει σε εκατοντάδες καταστήματα σε πολλές Πολιτείες. Ακόμη, σε απεργιακές κινητοποιήσεις προέβησαν οι εργαζόμενοι της Amazon σε πάνω από 30 χώρες, με αφορμή το Black Friday. Αυτό το «απεργιακό κλίμα» φαίνεται ότι έχει αναστατώσει το ανίκανο και αυταρχικό επιτελείο Μπάιντεν, καθώς ο ίδιος ο Μπάιντεν, φοβούμενος για μια απείτηνη στην σιδηροδρομικών, έχει κάνει έκκληση στο Κογκρέσο να εφαρμόσει νόμο του 1926 (Railway Labor Act) για την αποτροπή απεργιακών κινητοποιήσεων στους σιδηροδρόμους.

Κίνα

Εστίες διαδηλώσεων ξεσπούν από τα τέλη του Νοέμβρη σε διάφορα μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας (Πεκίνο, Σανγκάη, Κουανγκτζου, Τσονγκκίιγκ, Ουρούμτσι κ.ά.). Αφορμή για το ξέσπασμα των διαδηλώσεων αποτέλεσε η πολιτική «μηδενικών κρουσμάτων covid» της κυβέρνησης, η οποία εφαρμόζει συνεχή αποπικνικά λοκντάουν, απαγορεύει την πρόσβαση σε δημόσιους χώρους χωρίς σχεδόν καθημερινό PCR τεστ και δεν έχει προχωρήσει σε καμία ενίσχυση του εθνικού συστήματος υγείας. Αυτή η πολιτική ήταν και η αιτία να πεθάνουν 10 άνθρωποι μέσα σε πολυκατοικία, όπου ξέσπασε πυρκαγιά στις 23/11. Ο κινεζικός λαός έχει υποδείξει ως υπεύθυνο την κυβέρνηση, καθώς η διέλευση των πυροσβεστικών εμποδιζόταν από πολλά σταθμευμένα αυτοκίνητα λόγω καραντίνας και οι συνεχείς έλεγχοι κυκλοφορίας συμπεριλαμβάνουν και τους πυροσβεστές. Ακόμη, στην Τζέγκτζου, στην επαρχία Χενάν, εργαζόμενοι στο μεγαλύτερο εργοστάσιο παρασκευής iPhone στην Κίνα προχώρησαν σε κινητοποιήσεις ενάντια στις άθλιες εργασιακές συνθήκες, στις κακές ποιότητες φαγητό, στους χαμηλούς μισθούς και γενικά στο λεγόμενο σύστημα του «κλειστού κυκλώματος», που τους κρατά απομονωμένους λόγω του covid. Η γενικότερη αγανάκτηση των εργαζομένων, αλλά και φοιτητών παίρνει τη μορφή αντικυβερνητικών συνημάτων. Έτσι, η Επιτροπή πολιτικών και δικαστικών υποθέσεων, το κύριο όργανο παρασκευής της Κίνας, ζήτησε «δριμεία καταστολή σύμφωνα με τον νόμο των εγκληματικών ενεργειών που επιδιώκουν να ανατρέψουν την κοινωνική τάξη, αλλά και την προσασία με αποφασιστικότητα της κοινωνικής σταθερότητας». Ακόμη, εθεάθησαν τεθωρακισμένα οχήματα να κυκλοφορούν σε Σανγκάη, Ιουχάν και Χανγκζού, χωρίς κάποια εξήλιξη προς το παρόν.

Ισπανία

Μεγάλη διαδήλωση με κεντρικό σύνθημα «Η Υγεία δεν πωλείται» πραγματοποιήθηκε στις 13/11 στο κέντρο της Μαδρίτης. Πάνω από 670.000 διαδηλωτές, υγειονομικοί αλλά και εργαζόμενοι από άλλους κλάδους, πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας, απαιτώντας ουσιαστική ενίσχυση της πρωτοβάθμιας υγείας με προσωπικό και καθηγητές να εντεινόμενη επίθεση στο εθνικό σύστημα υγείας. Αυτή αφορά την απόφαση της τοπικής κυβέρνησης της Μαδρίτης να μετατρέψει μονάδες της πρωτοβάθμιας υγείας σε εξωνοσοκομειακές μονάδες επείγοντων περιστατικών συνεχούς λειτουργίας, χωρίς καμία ενίσχυση υγειονομικού προσωπικού. Έχουν προγραμματιστεί επόμενες στάσεις εργασιών μέσα στις επόμενες εβδομάδες.

Βαλκάνια: Συνεχής ένταση μεταξύ Σερβίας – Κοσόβου

Η ΠΑ-ΕΕ και ΝΑΤΟ γενικεύουν την αντιπαράθεσή τους με Ρωσία και Κίνα σε ολόκληρο τον πλανήτη. Εκτός από την πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία, σε αρκετά ακόμα σημεία γεωστρατηγικού ενδιαφέροντος εντείνονται την ένταση με σκοπό το ξερξίωμα της επιρροής Ρώσων και Κινέζων ιμπεριαλιστών. Μια τέτοια περιοχή, μεγάλης σημασίας, είναι η Βαλκανική και ειδικά τα Δυτικά Βαλκάνια. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές με τις επεμβάσεις τους κατάφεραν να διαλύσουν την ενιαία Γιουγκοσλαβία και να ροκανίσουν την μεγαλύτερη –πληθυσμιακά, οικονομικά και στρατιωτικά– δύναμη της περιοχής, την Σερβία. Έκτοτε έχουν δημιουργήσει προσπάθειες στην περιοχή, κυρίως με Αλβανία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Β. Μακεδονία και ειδικά με το προτεκτοράτο του Κοσόβου που αποσχίστηκε με έντονη εξέγερση από την Σερβία που στηρίχτηκε από τις ΗΠΑ. Μόνο οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και ελάχιστες άλλες χώρες αναγνωρίζουν το Κοσόβο, ενώ η Σερβία το θεωρεί ακόμα δική της επικράτεια. Η βασική επιδίωξη ΗΠΑ και ΕΕ είναι να αποκόψουν την Σερβία από την ρωσική επιρροή και γι' αυτό την πιέζουν αφόρητα με τους εθνικιστές Κοσοβάρους αλλά και τους Βόσνιους. Οι σχέσεις Ρωσίας - Σερβίας είναι ισχυρές και πολυεπίπεδες. Το δόλωμα για την Σερβία είναι η ένταξη της στην ΕΕ και η ανάπτυξη οικονομικών σχέσεων με την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Σαν αντάλλαγμα της ζητάνε να αναγνωρίσει το Κοσόβο (ουσιαστικά είναι αμερικανική βάση) και να συμμετάσχει στις κυρώσεις ενάντια στην Ρωσία, που σημαίνει να διακόψει τις σχέσεις μαζί της, που είναι όμως βαθιές σε οικονομικό-εργεργετικό-στρατιωτικό επίπεδο. Η σέρβικη αστική τάξη πατάει σε δύο βάρκες συζητώντας την

ένταξη στην ΕΕ αλλά διατηρώντας και στενές σχέσεις με Ρώσους και Κινέζους. Μολις πίεσης των Δυτικών είναι το προτεκτοράτο του Κοσόβου που διεγείρει διαρκώς εντάσεις με την Σερβία, όπως αυτή που ξεκίνησε από το καλοκαίρι με την προσπάθεια απαγόρευσης των σέρβικων πινακίδων κυκλοφορίας σε όλο το Κοσόβο.

«Παίζουν» με τη φωτιά

Όταν το Κοσόβο ανακίνησε τον Αύγουστο την πρόθεσή του να απαγορεύσει τις σέρβικες πινακίδες κυκλοφορίας, ξεκίνησαν επεισόδια, με τους Σέρβους να στήνουν μπλόκα και να κλείνουν οδικές αρτηρίες. Πριν ξεσπάσει η σύγκρουση, με παρέμβαση των ιμπεριαλιστών, το Κοσόβο έδωσε 2μηνη παράταση για την εφαρμογή της απόφασης. Στο τέλος Οκτώβρη ανακοίνωσε πως από 1 Νοέμβρη θα στέλνει πρόστιμα σε όσους διατηρούν σέρβικες πινακίδες ενώ θα κατάσχει όσα αυτοκίνητα βρεθούν να κυκλοφορούν με αυτές. Η απάντηση των Σέρβων εκτός από συγκεντρώσεις και προετοιμασία νέων μπλόκων, ήταν και η παραίτησή τους από τους θεσμούς του Κοσόβου. Παρατήθηκαν οι δήμαρχοι σε 4 δήμους που ελέγχουν οι Σέρβοι και 600 αστυνομικοί. Ταυτόχρονα η Σερβία δήλωσε πως θα προστατέψει τους Σέρβους του Κοσόβου με κάθε μέσο, θέτοντας σε επιφυλακή το στρατό της στα σύνορα. Οι αρχές του Κοσόβου έριξαν λάδι στη φωτιά προκηρύσσοντας εκλογές για τις 18 Δεκέμβρη ώστε να αντικατασταθούν οι 4 Σέρβοι δήμαρχοι που παρατήθηκαν, ενώ στις συνομιλίες ήταν αρνητικοί σε κάθε συναινετική λύση. Αρνούνται δε σθεναρά να εφαρμόσουν το αίτημα της Σερβίας –που υποτίθεται

στηρίζει και η ΕΕ– για την δημιουργία Ενωσης των Σέρβικων Δήμων στο Κοσόβο. Λίγο πριν την αναίτιση της κατάστασης, στις 24 Νοέμβρη με παρίνεση των ΗΠΑ και διαμεσολάβηση της ΕΕ, επιτεύχθηκε συμφωνία όπου η Σερβία δέχεται να μην εκδίδει πινακίδες για πόλεις του Κοσόβου και το Κοσόβο δεν θα ακυρώσει τις υπάρχουσες σέρβικες πινακίδες κυκλοφορίας. Ωστόσο δεν ξέρουμε τι θα γίνει με τις παρατηρήσεις των δημάρχων και τις επικείμενες δημοτικές εκλογές που, αν τυχόν επιχειρηθούν θα ανάψουν νέα φωτιά.

Η Ρωσία, χωρίς τυμπανοκρουσίες, στηρίζει αποφασιστικά τους Σέρβους σε όλα τα μέτωπα, ενώ ξεκινά διαδικτυακή εκπομπή στη σέρβικη γλώσσα του –απαγορευμένου στη Δύση– Russia Today και το 2024 ετοιμάζει τηλεοπτικό κανάλι R.T. στη Σερβία.

Από την άλλη πλευρά, οι Δυτικοί μοιράζοντας «εξοκίγματα», υποσχέσεις και πουλώντας προστασία, οργάνουν τακτικά τα Βαλκάνια. Μέσα στον Οκτώβρη έκανε περιδεία η πρόεδρος της Κομισιόν σε όλα τα Δυτικά Βαλκάνια και συμφώνησε με τη Β. Μακεδονία για εγκατάσταση δύναμης της FRONTEX στα σύνορά της με πρόσημα του έλεγχου της μετανάστευσης, ενώ στους Κοσοβάρους υποσχέθηκε πως άμεσα θα μπορούν να λαμβάνουν βίζα για είσοδο σε χώρες της ΕΕ. Τη Σερβία επισκέφτηκε μεγάλη αποστολή αμερικάνων επιχειρηματιών, με κύρια βλέψη τον εξοστρακισμό ρώσικων και κινέζικων επιχειρήσεων. Στις 6 Δεκέμβρη στα Τίρανα θα πραγματοποιηθεί η επόμενη σύνοδος ΕΕ - Δυτικών Βαλκανίων. Αυτά, τη στιγμή που τα Βαλκάνια στρατιωτικοποιούνται ραγδαία και οι ενδοαστικές αντιθέσεις σε κάθε χώρα οξύνονται με βάση τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Στη Σερβία

σχηματίστηκε κυβέρνηση 7 μήνες μετά τις εκλογές, από το σερβικό Προεδρευτικό Κόμμα του προέδρου Βούτσοβιτς σε συμμαχία με το (φιλορώσικο) Σοσιαλιστικό Κόμμα, που δεν έχει όμως απόλυτη πλειοψηφία. Στη Ρουμανία ο υπ. Άμυνας εξαναγκάστηκε σε παραίτηση επειδή δήλωσε πως οι Δυτικοί πρέπει να αναλάβουν ειρηνευτική πρωτοβουλία στην Ουκρανία παρά την απώλεια εδαφών της χώρας. Και σε άλλες χώρες (Αλβανία, Βουλγαρία, Βοσνία, Μαυροβούνιο) η πολιτική κρίση είναι παρούσα και έτοιμη για εκρήξεις, ειδικά τώρα, που οι επιπτώσεις του πολέμου, της ενεργειακής πολιτικής των Δυτικών και του καλπάζοντος πληθωρισμού απειλούν τις ασθενείς Βαλκανικές οικονομίες με βαθιά κρίση και τους λαούς με σκληρή φτώχεια.

Η ανακίνηση στην πρόσφατη σύνοδο του ΝΑΤΟ (όπου καλέστηκαν και Βοσνία, Γεωργία, Μολδαβία) πως τα Δυτικά Βαλκάνια και η Μαύρη Θάλασσα είναι στρατηγικής σημασίας για το ΝΑΤΟ, προδιαγράφει για την περιοχή μας επικίνδυνες εξελίξεις όπως αυτές στην Ουκρανία. Ο ορθοκώμπος της ΝΔ προωθούν και στα Βαλκάνια, με κάθε τρόπο τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα της Δύσης ενάντια σε ρωσική αλλά και τουρκική επιρροή, ενώ μετέτρεψαν αμερ με τον ΣΥΡΙΖΑ όλη την Ελλάδα σε αμερικανική βάση. Από όλες τις πλευρές, μας εμπλέκουν στην ιμπεριαλιστική σύγκρουση. Η αντιπολεμική δράση και η διεθνιστική αλληλεγγύη εργατών και νεολαίας των Βαλκανίων, ενάντια στους ιμπεριαλιστές, τους εθνικισμούς, τις θρησκευτικές μισαλλοδοξίες, είναι η μόνη σανίδα σωτηρίας για την πολύπαθη περιοχή μας.

■ Α.Φ.

Τουρκική εισβολή στη Συρία με επίκεντρο το Κουρδικό και φρόντο τις τουρκικές εκλογές

Από τις 20 Νοεμβρίου, η τουρκική αεροπορία και το πυροβολικό σφυροκοπούν τις αυτόνομες κουρδικές περιοχές της βόρειας Συρίας, ενώ ο Ερντογάν προαναγγέλλει την ανάπτυξη και χερσαίων δυνάμεων στο προσεχές μέλλον. Πρόσχημα δόθηκε με τη βομβιστική επίθεση της 13ης Νοεμβρίου στην Κωνσταντινούπολη, που αθωάρεται και βολικά ο τούρκος πρόεδρος απέδωσε στο ΡΚΚ. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια προσεκτικά σχεδιασμένη από καιρό επιχείρηση του καθεστώτος Ερντογάν με την ανοχή τόσο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, όσο και της Ρωσίας, που έρχεται να εξυπηρετήσει τις γεωπολιτικές φιλοδοξίες του Ερντογάν αλλά και την προεκλογική του εκστρατεία.

Πρώτος προφανής στόχος της επέμβασης είναι η διάλυση οποιασδήποτε πιθανότητας δημιουργίας κουρδικού κράτους με την ένωση του τουρκικού, του σιριακού και του ιρακινού Κουρδιστάν. Οι βομβαρδισμοί και οι αεροπορικές επιδρομές περιλαμβάνουν άλλωστε και τις κουρδικές περιοχές του βόρειου Ιράκ. Όσον αφορά τη Συρία, έχουν προηγηθεί τρεις χερσαίες εισβολές από το 2016, και βρίσκεται ήδη υπό τουρκική κατοχή μια περιοχή 9.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Διακριτή πρόθεση του Ερντογάν είναι η δημιουργία μιας ζώνης ασφαλείας 30 χιλιομέτρων μέσα στο σιριακό έδαφος, κατά μήκος των τουρκο-σιριακών συνόρων, ενώ συστηματική είναι η προσπάθεια αλλαγής της δημογραφικής σύνθεσης του πληθυσμού, στο υπό κατοχή τμήμα της Συρίας, με παράτρηση των Τουρκικών και Αράβων Σιρών προσφύγων να επιστρέψουν στη χώρα τους

και να εγκατασταθούν στις συγκεκριμένες περιοχές, όπου μάλιστα έχουν κατασκευαστεί και τους παραχωρούνται χιλιάδες κατοικίες. Επιδίωξη έτσι, παράλληλα, να αμβλυθεί η αυξανόμενη εσωτερική δυσαρέσκεια για το οικονομικό κόστος συντήρησης των προσφύγων, να ενισχυθούν τα εθνικιστικά αντανακλαστικά των τουρκών ψηφοφόρων και να προβληθεί ο τούρκος πρόεδρος σαν πολέμος της τρομοκρατίας και υπερασπιστής του λαού του και του Ισλάμ.

Με την κάλυψη ΝΑΤΟ-ΗΠΑ

Πριν την επέμβαση, ο Ερντογάν φρόντισε να κάλυψει τα νότα του και να εκμεταλλευτεί στο έπακρο –όπως άλλωστε συνήθιζε– τη συγκυρία. Σε αντάλλαγμα για να άρει το βέτο του στην ένταξη της Φιλανδίας και της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, απέσπασε καταρχάς τη συμφωνία των δύο υπό ένταξη χωρών να απελευθύνουν κάθε κούρδο ή τούρκο «τρομοκράτη», δηλαδή το σύνολο των αντιφρονούντων τούρκων και κούρδων αγωνιστών. Είναι ζήτημα χρόνου και χειρισμών το αίτημα να περιλάβει το σύνολο των χωρών του ΝΑΤΟ. Εξασφάλισε επίσης την αγορά του νέου μοντέλου των F-16 και την αναβάθμιση αυτών που ήδη κατέχει, ενώ, κάτω από το τραπέζι, κέρδισε επιπλέον την ανοχή των ΗΠΑ στις στρατιωτικές επιχειρήσεις του σε Συρία και Ιράκ και μάλιστα στον εναέριο χώρο περιοχών που ελέγχονται από τις αμερικανικές δυνάμεις. Η χλιδαρή απόδραση της Ουάσινγκτον που εξέφρασε μεν την ανησυχία της για «τις συνέπειες στο διεθνή συνασπισμό κατά τον ISIS», αλλά και την κατανόησή της στην «ανησυχία της Τουρκίας για την ασφάλειά της», δεν αφήνουν την παραμικρή

αμφιβολία για το τι προηγήθηκε, αλλά και τι μπορεί να ακολουθήσει στην προσπάθεια των ΗΠΑ να κρήνησουν την Τουρκία προσδεμένη στο άρμα τους. Στην παρούσα φάση δεν δίστασαν να θέσουν σε κίνδυνο τη συνεργασία τους με τις στρατιωτικές δυνάμεις SDF (Σιριακές Διανομοκρατικές Δυνάμεις), βασική συνιστώσα των οποίων είναι οι κουρδικές YPG (Μονάδες Προστασίας του Λαού).

Ανοχή Πούτιν και Άσαντ

Πέρα από την ΕΕ που, όπως ήταν αναμενόμενο, υποβάθμισε την επέμβαση (η Τουρκία είναι από τους μεγαλύτερους εμπορικούς της εταίρους και ανάχωμα στο προσφυγικό), στο ίδιο πνεύμα διάθεσης συνεννόησης κινήθηκε και η Ρωσία που –και αυτή– αγνόησε ουσιαστικά την παραβίαση του σιριακού εναέριου χώρου που ελέγχει. Τι γνωστή σύμφωνη σχέση των Ρωσίας - Τουρκίας που εκτυλίσσεται τον τελευταίο καιρό, ήρθε να επιβεβαιώσει η συμφωνία των δύο χωρών με τον Ιράν, στα πλαίσια της Συνόδου της Αστάνα για τη Συρία (που πραγματοποιήθηκε ενώ η τουρκική επέμβαση ήταν σε εξέλιξη), να εντείνονται τη συνεργασία τους κατά της τρομοκρατίας και «όσων επιδιώκουν την υπονόμευση της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας της Συρίας απειλώντας την εθνική ασφάλεια γειτονικών χωρών, όπως οι διανομοκρατικές επιθέσεις και διεισδύσεις». Η διατύπωση δεν αφορά βέβαια, την Τουρκία, αλλά τις κουρδικές δυνάμεις και τον αμερικανικό στρατό με τον οποίο συνεργάζονται.

Εντύπωση δεν προκαλεί ούτε η υποτονική αντίδραση του καθεστώτος Άσαντ. Καταρχάς γιατί και το ίδιο έχει στο στόχαστρο τις αυτόνομες κουρδικές περιοχές που

αποτελούν το 1/3 των σιριακών εδαφών και, επιπλέον, περιλαμβάνουν τα ανατολικά πετρελαιοπαραγωγά τμήματα. Κατά δεύτερο, εξαιτίας της συμμαχίας των κουρδικών δυνάμεων με τις ΗΠΑ ενάντια στο ίδιο. Τέλος, εδώ και αρκετούς μήνες φαίνεται να υπάρχουν παρασυριακές συνομιλίες μεταξύ των δύο χωρών, με τον Ερντογάν να διαβεβαιώνει ότι δεν έχει εδαφικές βλέψεις και τον απασχολεί αποκλειστικά η καταστολή του κουρδικού αυτονομιστικού κινήματος και η επιστροφή των προσφύγων. Το κατά πόσο πειθεί η εκφιάζει, καθώς ελέγχει τόσο τον Εθνικό Σιριακό Στρατό (SNA) όσο και το μεγαλύτερο κομμάτι της συριακής αντιπολίτευσης, είναι δευτερεύον ερώτημα. Είναι πάντως γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα ο Ερντογάν έχει βαλθεί να εξομαλύνει τις σχέσεις του με τα γειτονικά καθεστώτα –από τη Σαουδική Αραβία και τις χώρες του Κόλπου με την Αίγυπτο και το Ισραήλ– σε μια προσπάθεια να κλείσει ανοιχτά μέτωπα ενόψει εκλογών, και να προσελκύσει επενδύσεις για να αντιμετωπίσει την τεράστια οικονομική κρίση της χώρας.

Οι μεγάλοι χαμέντοι της νέας επέμβασης που από ό,τι φαίνεται είναι μόνο στην αρχή, είναι τόσο οι Κουρδοί όσο και ο σιριακός λαός. Οι πρώτοι πληρώνουν για ακόμα μια φορά με τις ζωές τους την επιλογή της ηγεσίας τους να συμμαχηθεί με τους Αμερικανούς και την προδοσία των τελευταίων. Ο σιριακός λαός βλέπει μια καινούργια εστία πολέμου να ανοίγει στη ρημαγμένη χώρα του, και το διακύβευμα να μην είναι ούτε αυτή τη φορά το δικό του συμφέρον και η δική του θέληση.

■ Μαρία Κτιστάκη

100 χρόνια από την ίδρυση της ΕΣΣΔ, 31 από την κατάρρευσή της Δύο επέτειοι – σταθμοί για το παγκόσμιο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα

Φέτος, στα τέλη Δεκεμβρίου συμπληρώνονται 100 χρόνια από την ίδρυση της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (Σοβιετική Ένωση), αλλά και η μαύρη επέτειος των 31 χρόνων από την κατάρρευση της, λόγω της πολιτικής αντεπανάστασης της σταλινικής γραφειοκρατίας, που κατέστη υπεύθυνη για την παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, οι Μπολσεβίκοι μαζί με το ρώσικο προλεταριάτο συγκρότησαν την Ρώσικη Σοσιαλιστική Ομοσπονδία Σοβιετικών Δημοκρατιών (ΡΣΟΣΔ), που αποτέλεσε την πρώτη μορφή του νεοσύστατου εργατικού κράτους, σε μια προσπάθεια να θεθούν τα απαραίτητα θεμέλια της νέας εξουσίας και να ανοικοδομηθεί η χώρα που είχε σπαραχτεί από τον πόλεμο. Η Ρωσία είχε δεχθεί ισχυρά πλήγματα από την βαρβαρότητα του Α Π.Π. είτε με την καταστροφή των περισσότερων υποδομών και παραγωγικών μονάδων της, είτε με τις θυσίες πολλών εκατομμυρίων εργατών και στρατιωτών στα χαρακώματα του πολέμου, αλλά και τα εκατομμύρια νεκρών από την πείνα και την εξαθλίωση. Αυτή, όμως η προσπάθεια ανακόπηκε απότομα και βίαια, καθώς το πρώτο εργατικό κράτος παγκοσμίως βρέθηκε πολύ γρήγορα να βαδίζει στη δίνη του ρώσικου εμφυλίου (1918-23) και στην ταυτόχρονη ιμπεριαλιστική επέμβαση 13 καπιταλιστικών χωρών, μέσα στις οποίες συμμετείχε και η Ελλάδα στην εκστρατεία της Κριμαίας.

Πολύ γρήγορα, οι ηγέτες της ρώσικης επανάστασης, Λένιν και Τρότσκι, αντιλήφθηκαν την ανάγκη δημιουργίας ενός «Κόκκινου Στρατού» που θα αναλάβει να υπερασπιστεί στρατιωτικά της σημαντικές κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης, απέναντι στα ισχυρά ιμπεριαλιστικά στρατεύματα και στους Λευκοφρουρούς, που απαρτιζόνταν από πρώην στελέχη του τσαρικού στρατού (π.χ. Βράνγκελ, Ντενίκιν, κ.ά.). Πράγματι, στις 28 Ιανουαρίου το 1918, ο Λαϊκός Επίτροπος των Στρατιωτικών και ηγέτης της Οκτωβριανής Επανάστασης, Τρότσκι, ίδρυσε τον Κόκκινο Στρατό, που θα αποτελέσει το βασικό εργαλείο άμυνας και υπεράσπισης της σοβιετικής εξουσίας. Παρά την υπερπολία των ιμπεριαλιστών και την ταυτόχρονη επίθεση που δέχθηκε η σοβιετική Ρωσία σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της, παρά το γεγονός ότι ο κόκκινος στρατός ήταν ολιγάριθμος και οι στρατιώτες ήταν εξαθλιωμένοι από τις συνεχόμενες πολεμικές συγκρούσεις επί σχεδόν 8 χρόνια, ο Κόκκινος Στρατός κατάφερε να νικήσει τον εμφύλιο. Οι ιμπεριαλιστές όχι μόνο δεν κατάφεραν να διαλύσουν το εργατικό κράτος της Ρωσίας, αλλά αντιθέτως έβλεπαν περιοχές, που οι Μπολσεβίκοι είχαν αναγκαστεί να παραχωρήσουν με την Συνθήκη του Μπρέστ – Λιτόφσκ, να κατακτιούνταν

από τον Κόκκινο Στρατό και να εδραιώνεται η σοβιετική εξουσία.

Όμως, μετά την νίκη του Κόκκινου Στρατού στον ρώσικο εμφύλιο, οι Μπολσεβίκοι είχαν να διαχειριστούν μία τρομακτική κατάσταση. Η οικονομία, η βιομηχανία, η αγροτική παραγωγή, τα σπίτια, οι κρατικές υποδομές της χώρας είχαν καταστραφεί ολοσχερώς, εκατομμύρια είχαν πεθάνει από τον εμφύλιο, τις ασθένειες και την πείνα. Οι καταπιεσμένοι λαοί της πρώην τσαρικής αυτοκρατορίας βίωσαν με περίσσια σκληρότητα την φρίκη του εμφυλίου και επειδή αντιλήφθηκαν ότι οι ιμπεριαλιστές και οι «Λευκοί» πολεμούσαν για την παλινόρθωση της τσαρικής εξουσίας, οδηγήθηκαν στο να δημιουργήσουν τις δικές τους εθνικές Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες. Μέσα στις φλόγες του εμφυλίου, αναδύθηκαν οι Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες της Ουκρανίας, Λευκορωσίας και Υπερκαυκασίας. Ο Λένιν πάλεψε για την ενοποίηση των Σοβιετικών Δημοκρατιών προτείνοντας τη δημιουργία μιας ένωσης σε ισότιμη βάση όλων των σοβιετικών δημοκρατιών ως μέσο ενίσχυσης της αυτοδιάθεσης και ανεξαρτησίας των διαφόρων εθνοτήτων.

Έτσι, λοιπόν, στις 30 Δεκεμβρίου του 1922 συνήλθε στη Μόσχα το Α' Πανενοσιακό Συνέδριο των Σοβιέτ, όπου και ψηφίστηκε η διακήρυξη για το σχηματισμό της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (ΕΣΣΔ).

Στη Συνθήκη διατυπώνονταν ως κύριες αρχές της συνένωσης: α) Η ιστιμία και η προαιρετική είσοδος τους στην ΕΣΣΔ, β) το δικαίωμα της ελεύθερης αποχώρησης από την Ένωση και γ) της ελεύθερης εισόδου σ' αυτή νέων Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών. Στην αρχή στην ΕΣΣΔ ανήκαν η ΣΟΣΔ Ρωσίας και οι Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες της Ουκρανίας, της Λευκορωσίας και της Υπερκαυκασίας. Ο σχηματισμός της ΕΣΣΔ αποτέλεσε την επιβεβαίωση της λενινιστικής πολιτικής για την διευθέτηση του εθνικού ζητήματος, η οποία έγινε κατορθωτή χάρη στη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης και στην εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Παρά το γεγονός ότι το μπολσεβίκο κόμμα ήταν ένα εξαιρετικά δημοκρατικό κόμμα, με πλείρα ελευθερία και διάλογο στο εσωτερικό του, ήδη από την περίοδο του εμφυλίου αρχίζει να συγκροτείται ένα γραφειοκρατικό στρώμα που έμελλε να βάλει σε τροχιά εκφυλισμού τη νεοσύστατη ΕΣΣΔ. Οι βασικοί παράγοντες που ευνοήσαν την διαμόρφωση της γραφειοκρατίας οφείλονται στις συνθήκες που επικρατούσαν στο εσωτερικό της. Η χώρα μαστιζόταν από την οικονομική και την πολιτισμική υπανάπτυξη (αναλφabetισμός κ.ά.), το προλεταριάτο αποτελούσε μια ισχνή μειοψηφία, σε αντίθεση με το μεγάλο αριθμητικό βάρος της αγροτιάς, κατά την διάρκεια του Α' Π.Π. και του εμφυλίου σκοτώθηκαν

ή εκποτίστηκαν σημαντικά στελέχη των Μπολσεβίκων και η πρωτοπορία του εργατικού κινήματος, ενώ τέλος καθοριστικό παράγοντα αποτελεί και η αποτυχία της εξάπλωσης της σοσιαλιστικής επανάστασης κατά το επαναστατικό κύμα του 1918-23, με της ήττες του προλεταριάτου σε Γερμανία, Ουγγαρία, Αυστρία, Βουλγαρία κ.ά. Ίσως έναν ακόμη παράγοντα που ευνόησε την γραφειοκρατία να υφαρπάξει την εξουσία να αποτελεί και η απότομη επιδείνωση της υγείας και ο θάνατός του Λένιν το 1924. Καθώς, ήταν ο πρώτος που αναγνώρισε τον κίνδυνο της γραφειοκρατίας και τον επισήμανε στην πολιτική του διαθήκη σημειώνοντας, ότι «ο Στάλιν πρέπει να μεταταθεί από τη θέση του Γενικού Γραμματέα».

Η γραφειοκρατία, που σταδιακά επικράτησε στον κρατικό μηχανισμό και στην συνέχεια στο ίδιο το Κόμμα, βρήκε στο πρόσωπο του Στάλιν έναν χρήσιμο συνεργάτη. Αυτός, αρχικά στηρίχθηκε αποκλειστικά στην δεξιά πτέρυγα του κόμματος (Μπουχάριν, Ρικόφ κ.ά.) και ξεκίνησε να καταδιώκει την Αριστερή Αντιπολίτευση που είχε συγκροτηθεί από τον Τρότσκι ήδη από το 1923. Αυτή πάλεψε για την επαναφορά της πλήρους δημοκρατίας μέσα στο Κόμμα και για την γρήγορη εκβιομηχάνιση της χώρας, με σκοπό την ισχυροποίηση του προλεταριάτου μέσα στη σοβιετική κοινωνία, εις βάρος των πλούσιων γαιοκτημόνων. Όταν, όμως, ο Στάλιν επικράτησε μέσα

στο κόμμα και μετέτρεψε την ΕΣΣΔ σε μία φριχτή μονοκομματική δικτατορία, διέγραψε τον Τρότσκι, τον εξόρισε και τελικά τον δολοφόνησε το 1940 στο Μεξικό μέσω του σταλινικού Ραμόν Μερκάντερ. Οι υποστηρικτές του Τρότσκι μέσα στην ΕΣΣΔ θα βιώσουν ένα πρωτοφανές κυνήγι μαγισσών με συλλήψεις, εξορίες, γκούλαγκ, εκτελέσεις, με αποκορύφωμα τις Δίκες της Μόσχας (1936-38).

Πλέον, η σταλινική γραφειοκρατία εξόντωνε κάθε αντιπολίτευση εντός και εκτός συνόρων, έχοντας πλέον γραφειοκρατικοποιήσει την 3^η Διεθνή, μετατρέποντας την σε όργανο του Κρεμλίνου και τα ΚΚ σε πύονια της αντεπανάστασης. Η σταλινική γραφειοκρατία φοβούμενη ότι μία σοσιαλιστική επανάσταση σε μία άλλη χώρα θα μπορούσε να αφρηνώσει το ρώσικο προλεταριάτο για μία πολιτική επανάσταση που θα της αφαιρούσε όλα τα προνόμια που απολάμβανε, φρόντισε να επιβάλει τις αντεπαναστατικές θεωρίες του «Σοσιαλισμού σε μία χώρα», του «Παμφασισμού», τη «Θεωρία των Σταδίων» και την τακτική του «Λαϊκού Μετώπου», που εισήγαγε τις διαταξικές συμμαχίες. Αυτό αποτέλεσε και το προίμιο της αυτοδιάλυσης της ΚΔ, ως δώρο προς τους ιμπεριαλιστές συμμάχους της ΕΣΣΔ στον Β' Π.Π., το 1943.

Μετά τον θάνατο του Στάλιν το 1953, ο «διάδοχος» του και πρώην δεξί του χέρι, Νικήτα Χρουστσόφ, προσπάθησε να φορτώσει όλα τα εγκλήματα της γραφειοκρατίας στο πρόσωπο του Στάλιν, με την περιφημη «αποσταλινοποίηση» του 20^{ου} Συνεδρίου του ΚΚΣΕ. Όμως, δεν θα αργήσει η γραφειοκρατία να ξαναδείξει την αντιδραστική της χαρακτηρισία απέναντι στις αντιγραφειοκρατικές επαναστάσεις σε Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία κ.ά., που τις κατέστειλε με τα танκς.

Τέλος, η σταλινική γραφειοκρατία - διαιρεμένη από τις φιλονικίες των αντιπάλων ομάδων της, που φαγόβονταν για την «μερίδα του λέοντος» - την περίοδο 1989-91, θα ανατρέψει τις κατακτήσεις της Οκτωβριανής επανάστασης. Στις 19 Αύγουστου 1991 μια ομάδα ανώτατων στελεχών του ΚΚΣΕ ανακοίνωσε τη δημιουργία της Κρατικής Επιτροπής Εκτακτης Ανάγκης (ΚΕΕΑ), που προσπάθησε να πραγματοποιήσει «πραξικόπημα», βγάζοντας τα танκς και κάποιες στρατιωτικές μονάδες, κυρίως στην Μόσχα. Αλλά επειδή το πραξικόπημα ήταν πλήρως ανοργάνωτο και δεν είχε την υποστήριξη του σοβιετικού προλεταριάτου, μέσα σε 2 μέρες κατέρρευσε. Το αποτυχημένο «πραξικόπημα», εκμεταλλεύθηκε πλήρως ο Μπόρις Γιέλτσιν που με την δική του καθοδήγηση - και με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών - τον Δεκέμβριο του 1991, διέλυσε πραξικοπηματικά την ΕΣΣΔ και αποκαθλώθηκε η κόκκινη σημαία της επανάστασης από το Κρεμλίνο. Έτσι, γράφτηκε η τελευταία πράξη για το μεγαλύτερο επίτευγμα της ανθρωπότητας, το πρώτο Εργατικό Κράτος στον κόσμο.

■ *Καρβούνης Γρηγόρης*

Τα Δεκεμβριανά του 1944

«**Το** ΚΚΕ, εκφράζοντας τη θέληση του ελληνικού λαού να λύσει δημοκρατικά τα εσωτερικά του προβλήματα και να αποφευχθεί ο εμφύλιος πόλεμος, με επιμονή και συνετή πολιτική πέτυχε να συγκροτηθεί Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας... Στην περίοδο της απελευθέρωσης, όταν οι αντίπαλοί του φοβόνταν ότι θα καταλάβει την εξουσία, όπως μπορούσε να το κάμει... απέδειξε περίτρανα την ειλικρίνεια και εντιμότητα των Δημοκρατικών του σκοπών»

(ΠΓ του ΚΚΕ, 17/12/1944).

Με αυτά τα λόγια το ΚΚΕ ενταφίαζε την ηρωική προσπάθεια της ελληνικής εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να καταλάβουν την εξουσία και να διώξουν τους ξένους ιμπεριαλιστές και τις ντόπιες δοτές κυβερνήσεις.

Η δράση των μαζών

Τον Απρίλιο του 1941, με την εισβολή των Γερμανών στη χώρα, επιβλήθηκε στην Ελλάδα τριπλή κατοχή (από Γερμανούς, Ιταλούς, Βούλγαρους), ενώ η κυβέρνηση και η αστική τάξη κατέφυγαν στο Κάιρο, αφήνοντας πίσω τους μόνο συνεργάτες του κατακτητή και δοσίλογους. Η καταπίεση, η εκμετάλλευση και η πείνα στην οποία οδηγήθηκε η πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, δημιούργησε μια εκρηκτική κατάσταση. Κατά το διάστημα 1941-44, οι νεκροί από τον λιμό ξεπέρασαν τους 300.000 σε όλη την χώρα και ο υπερπληθωρισμός είχε προσεγγίσει το 7500%.

Αυτές οι άθλιες συνθήκες, μαζί με την χρόνια συσσώρευση οργής και αγανάκτησης απέναντι στην κατοχή, τις δικτατορίες και τις απάνθρωπες επιθέσεις είναι που γέννησαν τα πρώτα σκιρτήματα των πλατιών μαζών για αντίσταση και την οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας. Έτσι, ιδρύθηκε το ΕΑΜ και το στρατιωτικό του σκέλος, ο ΕΛΑΣ που μαζί ξεπέρασαν τα 2 εκατομμύρια μέλη. Αν και η δράση των μαζών στις πόλεις δεν είναι αμελητέα, ειδικά με τις απεργίες στην Αθήνα ενάντια στις επιστρατεύσεις εργατών προς τα εργοστάσια της Γερμανίας στις αρχές του 1943, τα πιο σημαντικά αποτελέσματα του ΕΑΜ

καταγράφηκαν στην ύπαιθρο. Όσο μεγάλωνε το αντάρτικο, άρχισαν να δημιουργούνται μορφές αυτοδιοίκησης, που έφερναν τις καταπιεσμένες μάζες της ελληνικής υπαίθρου στο προσκήνιο. Δημιουργήθηκαν τα όργανα της λαϊκής δικαιοσύνης, καθιερώθηκε η ισότητα των δύο φύλων, αναδείχθηκε ο λαϊκός πολιτισμός και προωθήθηκε η αυτοοργάνωση του αγώνα και η παλλαϊκή συμμετοχή. Η ανάπτυξη της ένοπλης πάλης στο βουνό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στον ηρωισμό και την οξυδέρκεια του Άρη Βελουχιώτη και ορισμένων άλλων στελεχών του ΚΚΕ (Τζήμας-«Σαμαρινιώτης», Βαφειάδης, Καραγιώργης-«Γυφτοδίμος» κ.ά.) καθώς και των αγωνιστών που αναδεικνύονταν μέσα από τον αγώνα.

Η προδοτική πολιτική της γραφειοκρατικοποιημένης ΕΣΣΔ και του ΚΚΕ

Την ίδια περίοδο (Νοέμβρης-Δεκέμβρης 1943) πραγματοποιήθηκε η Διάσκεψη της Τεχεράνης στην οποία ο Στάλιν συμφώνησε με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές για την ένταξη της Ελλάδας στη σφαίρα επιρροής της Αγγλίας. Αυτό δεν επρόκειτο για κάτι άλλο πέρα από το αποκορύφωμα της σταλινικής πολιτικής που εφαρμόζει η ΕΣΣΔ από τον γραφειοκρατικό εκφυλισμό της και έπειτα. Σύμφωνα με αυτή την πολιτική, εγκαταλείπονταν ο στρατηγικός στόχος της προλεταριακής επανάστασης και της ταξικής ανεξαρτησίας του προλεταριάτου και αντικαθιστούνταν από την επανάσταση κατά στάδια (δηλαδή πρώτα αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις) και την συμμαχία με την αστική τάξη (τα περίφημα Λαϊκά Μέτωπα). Στόχος της σταλινικής γραφειοκρατίας ήταν το πάγωμα των διεργασιών και η μη επέκταση της επανάστασης, καθώς έτρεπε να ενδεχόμενο ενός ντόμιου επαναστατικού εξελίξεων σε Ελλάδα, Πουγκοσλαβία και Ιταλία που θα προκάλούσε αλυσιδωτές εκρήξεις, εξαιρετικά επικίνδυνες για την ίδια και τη διατήρηση της εξουσίας της.

Το ΚΚΕ, ήδη από την 6η Ολομέλεια της Κ.Ε. το 1934, είχε προσδεθεί ολοκληρωτικά στο άρμα της σταλινικής γραφειοκρατίας της ΕΣΣΔ. Ενώ θα μπορούσε να καταλάβει την

εξουσία, αν βασιζόταν στη δυναμική του τεράστιου κινήματος που είχε υπό τον έλεγχό του, αντ' αυτού, υπό τους Ζέβγο και Ιωαννίδη, καθώς ο Ζαχαριάδης βρισκόταν στην εξορία, λειτούργησε ως το μεγαλύτερο στήριγμα της αστικής τάξης. Αν και στις 12 Οκτωβρίου 1944 τα γερμανικά στρατεύματα αποχωρούσαν ηττημένα από την Αθήνα, το ΚΚΕ υποδεχόταν τον Παπανδρέου και τους Βρετανούς ως «απελευθερωτές», προωθώντας με κάθε τρόπο την εθνική ενότητα. Δεν δίστασε, μάλιστα, να κυνηγήσει με μανία τους τροτσικιστές και όσους ασκούσαν κριτική στην πολιτική του.

Ο βρετανικός ιμπεριαλισμός όμως επιδίωκε τη σύγκρουση για να καταπνίξει τον «εσωτερικό εχθρό» και να διατηρήσει την Ελλάδα υπό την πλήρη επιρροή του. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του Τσόρτσιλ προς τους στρατηγούς του: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε εξεγερμένη πόλη». Η ηγεσία του ΚΚΕ, αντί να προετοιμάσει τις μάζες για μια ένοπλη σύγκρουση, χρησιμοποίησε ως μέσο πίεσης μόνο διαδηλώσεις και απεργίες.

Ο τραγικός επίλογος

Στις 3 Δεκεμβρίου η γιγαντιαία απεργία των μαζών πνίγηκε στο αίμα από τις δυνάμεις του Παπανδρέου και τα βρετανικά στρατεύματα. Οι μάχες συνεχίστηκαν με αμειώθη ένταση για περίπου έναν μήνα. Το κύριο βάρος σήκωσαν οι αντάρτες του εφεδρικού ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ, ενώ το σύνολο σχεδόν του ΕΛΑΣ δεν έλαβε μέρος στη μάχη. Ο κύριος όγκος των δυνάμεων στάλθηκε στην Ήπειρο και την Πελοπόννησο για να κυνηγήσει τα υπολείμματα του ΕΔΕΣ. Οι δυνάμεις του καπετάν Γιώτη (Χαρίλαου Φλωράκη) δεν έλαβαν ποτέ εντολή προς το κέντρο της Αθήνας. Παρότι αποδεκατισμένες, οι αθηναϊκές μάζες έφεραν σε εξαιρετικά δύσκολη θέση τα εκπαδευμένα στρατεύματα των Βρετανών. Αλλά ακόμη και τότε, και μέχρι το τέλος, το βασικό μέλημα των σταλινικών ήταν να παζαρέψουν μια «έντιμη ειρήνη». Στο τέλος του μήνα, μετά από κτηνώδεις βομβαρδισμούς των εργατικών συνοικιών και χιλιάδες νεκρούς, ο ΕΛΑΣ, στερημένος από ενισχύσεις και πολεμοφόδια, λύγισε και η αυλαία της τραγωδίας έπεσε.

Σήμερα, οκτώ δεκαετίες μετά, ο Δεκέμβριος του 1944 είναι βιαστικά χαρμένους στην ιστορία του εργατικού κινήματος της χώρας μας. Η εξέλιξη των γεγονότων (διώξεις - εξορίες αγωνιστών, υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης κ.ά.) επιβεβαίωσε με τον χειρότερο τρόπο τις αναλύσεις των επαναστατών μαρξιστών/τροτσικιστών τόσο για την προδοτική πολιτική του σταλινισμού, όσο και για την ανάγκη ύπαρξης ενός πραγματικά επαναστατικού κόμματος που θα οδηγήσει την εργατική τάξη στην επανάσταση και τον Σοσιαλισμό.

■ *Μάριος Ιωαννίδης*

Προς κατάπαυση του πυρός στην Ουκρανία;

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η ουκρανική αντεπίθεση

Όπως ήταν αναμενόμενο η αντεπίθεση του ουκρανικού στρατού βάλτωσε επιχειρησιακά και ήδη εξελίσσεται σε μια αργή προέλαση του ρωσικού στρατού στην περιοχή του Ντονιέσκ. Αυτή η αντεπίθεση της Ουκρανίας άνοιξε ένα δεύτερο στάδιο στην ρωσο-ουκρανική σύγκρουση, που αναμφίβολα συνιστά μια ποιοτική κλιμάκωση του πολέμου και σίγουρα μια αλλαγή συσχετισμών (έστω κι αν αποδειχθεί προσωρινή), υπέρ της Ουκρανίας και των δυτικών ιμπεριαλιστών και σε βάρος της Ρωσίας.

Η αντεπίθεση της Ουκρανίας και των δυτικών ιμπεριαλιστών που ξεκίνησε από τις αρχές Αυγούστου, ήταν μια συνολική αντεπίθεση. Στρατιωτικά, οι Δυτικοί κατόρθωσαν να ξαναεπιβάλουν ένα νέο και σύγχρονα εξοπλισμένο ουκρανικό στρατό. Δεύτερον, άνοιξαν τους κρουσμούς για την οικονομική και στρατιωτική ενίσχυση της Ουκρανίας (ήδη έχουν διατεθεί σχεδόν τα δύο τρίτα ενός θηριώδους συνολικού προγράμματος ενίσχυσης περίπου 90 με 110 δισ.). Τρίτον, επιχείρησαν να μεταφέρουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στο έδαφος της Ρωσίας με τρομοκρατικές επιχειρήσεις, βομβαρδισμούς και σαμποτάζ στην Κριμαία, την ανατίναξη της γέφυρας της Κριμαίας, την βύθιση της ναυαρχίδας του ρωσικού στόλου και εν συνεχεία το σημαντικό πλήγμα στη νέα ναυαρχίδα. Τέταρτον, όχι μόνο αύξησαν κατακόρυφα την ενίσχυση των στρατιωτικών δυνάμεων του ΝΑΤΟ στις γεωτονικές χώρες (Ρουμανία, Πολωνία, Εύξεινος Πόντος, κ.ά.) αλλά προχώρησαν και στην ανατίναξη των δύο αγωγών φυσικού αερίου Nord Stream 1 και 2, «κλείνοντας» το κεφάλαιο προμήθειας της ΕΕ με ρωσικό φυσικό αέριο.

Είναι αλήθεια ότι η αντεπίθεση της κυβέρνησης Ζελένσκι και των δυτικών ιμπεριαλιστών απέφερε πενήντα εδαφικά οφέλη, στην πράξη την ανακατάληψη του 1/4 της επαρχίας της Χερσώνας και την ομώνυμη πόλη, μετά από την αναγκαστική αποχώρηση των Ρώσων στα ανατολικά του Δνέπερου. Όμως ταυτόχρονα οδήγησε, προς το παρόν βέβαια, τον ρωσικό στρατό να κλειστεί κυριολεκτικά στο καβούκι του. Το ρωσικό ναυτικό οχρώθηκε στον ναύσταθμο της Σεβαστούπολης και δεν απειλεί τις ακτές της Ουκρανίας (π.χ. Οδησσός) ούτε δημιουργεί αναγκαίους αντιεραπορτισμούς. Η ρωσική αεροπορία συνεχίζει να έχει πενήντα παρουσία στον πόλεμο — η Ουκρανία μπορεί να μην διαθέτει αντιεραπορτιστικά συστήματα (όχι τουλάχιστον επαρκή) αλλά είναι γεμάτη με φορητούς αντιεραπορτιστικούς πυραύλους Stinger που, αν δεν απαγορεύουν, τουλάχιστον δυσκολεύουν τις χαμηλές πτήσεις αεροσκαφών και τη χρησιμοποίη-

σή τους σε τακτικές επιχειρήσεις. Το κύριο, σχεδόν αποκλειστικό, όπλο του ρωσικού στρατού είναι το κλασικό και σύγχρονο πυροβολικό (κανόνια, τανκς, πύραυλοι, τελευταία και ιρανική κατασκευής drones). Τέλος, ο ρωσικός στρατός αναγκάστηκε να αναδελφωθεί σε όλες τις γραμμές και, ειδικά στη Χερσώνα, να υποχωρήσει. Σήμερα βέβαια επιχειρεί μια αντεπίθεση στην περιοχή του Ντονιέσκ και μάλλον θα εκκαθαρίσει τελειωτικά τον ουκρανικό θύλακα στο Μπαχμούτ.

Ωστόσο, αν τα εδαφικά κέρδη της ουκρανικής αντεπίθεσης είναι πενήντα, και πιθανόν προσωρινά, τα πολιτικά οφέλη είναι πολλαπλάσια. Η κυβέρνηση Ζελένσκι όχι μόνο πήρε μια πολιτική ανάσα επιδεικνύοντας μια νίκη, αλλά μπόρεσε να αρχίσει να καυχείται ότι ξεκίνησε η απελευθέρωση της Ουκρανίας και η εκδίωξη των Ρώσων, πράγμα σημαντικό για να μπορέσει να παραπλανήσει τις εργατικές και λαϊκές μάζες, κερδίζοντας μια παράταση τουλάχιστον της ανοχής τους, και ταυτόχρονα να συσπειρώσει τις δυνάμεις του. Αλλά το κύριο όφελος τόσο για τον Ζελένσκι όσο και για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές είναι ότι για πρώτη φορά τέθηκε ένα ερωτηματικό για την ικανότητα του ρωσικού ιμπεριαλισμού να νικήσει. Κι αυτό όχι με τη γενική έννοια. Γενικά ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει την στρατιωτική δυνατότητα να εξαφανίσει την Ουκρανία από τον χάρτη. Αλλά με την ειδική έννοια, δηλαδή όπως ηπτήθηκε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός από την βιετναμέζικη επανάσταση, παρ' όλο που το μισοφασιστικό καθεστώς του Ζελένσκι δεν έχει καμία σχέση με τους βιετναμέζους επαναστάτες.

Η ρωσική απάντηση στην αντεπίθεση των Ουκρανών

Όπως ήταν επόμενο (δηλαδή όπως συμβαίνει σε κάθε πόλεμο) η πολιτική «ήττα» του ρωσικού ιμπεριαλισμού μετέφερε στο εσωτερικό της ρώσικης κοινωνίας την γκρίνια και την αμφισβήτηση. Από τη μια άρχισαν την ανοικτή κριτική οι σκληροπυρηνικοί, από την άλλη άρχισαν να πιέζουν οι ρώσοι αστοί για συμβιβασμό, μια που είναι πιο ελαστικοί με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Κυρίως όμως φαίνεται πως για πρώτη φορά ράγισε ο ακολοθητισμός των μαζών προς το καθεστώς Πούτιν, αφού κάθε ήττα, έστω και προσωρινή, διευκολύνει την διαφοροποίηση των συμφερόντων των ρωσικών μαζών από τα συμφέροντα της ρωσικής μπουρζουαζίας. Πράγμα που φάνηκε και μέσα στο ρώσικο στρατό με τον πολλαπλασιασμό των διαμαρτυριών των φαντάρων.

Η αναπάντηση του Πούτιν ήταν επίσης αναμενόμενη. Προκήρυξε δημοψηφισματικά στις τέσσερις επαρχίες και, εν συνεχεία, με βάση τα αποτελέσματα, τις ενσωμάτωσε στη Ρωσία, άλλαξε τη διοίκηση του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία (τοποθετώντας τον «νικηφόρο» στρατηγό στη Συρία, τον Σουροβίκιν) και κυρίως εγκατέλειψε την «ειδική στρατιωτική επιχείρηση». Η εγκατάληψη/αλλαγή σημαίνει δύο πράγματα: επιστράτευση 300.000 εφέδρων (ήδη το 1/3 έχει μεταφερθεί στο μέτωπο), και σφοδρός βομβαρδισμός των ουκρανικών υποδομών (κυρίως ενέργειας

και ύδρευσης) που δεν ρίχνει μόνο τις ουκρανικές μάζες στο σκοτάδι, στην πείνα και στην παγωνιά, αλλά παραλύει σε μεγάλο βαθμό την βιομηχανία, τις μεταφορές, την τροφοδοσία και την κίνηση των πυρομαχικών/εξοπλισμού του ουκρανικού στρατού.

Παρ' όλο που το τραύμα της πολιτικής «ήττας» φαίνεται να επουλώνεται με την αναπάντηση του Πούτιν, εντούτοις εξακολουθεί να υφίσταται το ερώτημα γιατί αφινοδιάστηκαν οι Ρώσοι από την αντεπίθεση των Δυτικών και του καθεστώτος Ζελένσκι. Το ερώτημα δεν είναι θεωρητικό, πολύ περισσότερο που σήμερα φαίνεται οι Αμερικανοί να επιδιώκουν έναν προσωρινό τερματισμό του πολέμου. Και η απάντηση δεν είναι στρατιωτικές αδυναμίες ή στιδής-ποτε άλλο, αλλά κάτι βαθύτερο, δηλαδή η θολή στρατηγική του Πούτιν. Πράγματι, παρ' όλο που ο Πούτιν είχε εξακαθαρίσει ήδη από το 2008 ότι η επέκταση του ΝΑΤΟ και των «έγχρωμων επαναστάσεων» αποτελεί «αίτια πολέμου», δεν κινήθηκε παρά μόνο 14 χρόνια μετά όταν δεν μπορούσε να πλέει να υποχωρήσει. Ακόμη κι όταν εισέβαλε στην Ουκρανία, ακόμη κι όταν εγκαίνιασε την εποχή της έμπρακτης και στρατιωτικής αμφισβήτησης των δυτικών ιμπεριαλιστών, αυτό το έκανε, και εξακολουθεί να το κάνει, με έναν μεσοβέζικο τρόπο. Προχωρά μπροστά, ωστόσο το κάνει με πλάγια βήματα σαν τον κάβουρα. Διεξάγει στρατιωτική επιχείρηση στην Ουκρανία αλλά ταυτόχρονα έχει καρφωμένο το βλέμμα του στις διαπραγματεύσεις. Δεν εμπιστεύεται τους Δυτικούς, βλέπει τις γιγαντιαίες κυρώσεις και την αντεπίθεση, αλλά ταυτόχρονα ευελπιστεί και σε μια «ένταμη» συμφωνία που θα αναγνωρίζει τις «ρωσικές ανησυχίες». Ξεκίνησε μια «ειδική στρατιωτική επιχείρηση» όταν έπρεπε να πραγματοποιήσει μια αστραπιαία κατάληψη της Ουκρανίας, κι όταν απέτυχε αυτή η επιχείρηση προχώρησε σε κάτι «ακατανόητο»: την κατάληψη των ρωσόφωνων περιοχών που δεν έχουν καμία σημασία. Γνωρίζει το διακύβευμα του πολέμου αλλά συμπεριφέρεται λες και οι Δυτικοί, με τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του στην Ουκρανία θα του παραδώσουν την μακράννη κυριαρχία τους στον πλανήτη. Αυτή η αμφιταλάντευση είναι η πραγματική αιτία που έδωσε περιθώρια για την ανασύνταξη των Ουκρανών και Δυτικών, για την αντεπίθεσή τους και για την πολιτική «ήττα» της Ρωσίας.

Βαδίζουμε προς ένα πάγωμα του πολέμου;

Η θολή στρατηγική της Ρωσίας έχει τεράστια σημασία για να προβλέψει κανείς αν οι τελευταίες κινήσεις των Αμερικανών για τερματισμό του πολέμου θα βρουν ανταπόκριση στον Πούτιν.

Οι μεγάλοι ωφελήμενοι αυτού του πολέμου είναι προς το παρόν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Για την ακρίβεια: αποκλειστικά οι Αμερικανοί. Αυτοί έχουν κερδίσει την ποιοτική ενδυνάμωση και συσπείρωση του ΝΑΤΟ (στρατιωτική ενίσχυση, ένταξη Σουηδίας-Φιλανδίας, κ.ά.), την αδιαμφισβήτητη κυριαρχία τους σε αυτό, και κυρίως την εκμηδένιση της ΕΕ. Η ΕΕ κυριολεκτικά εκμηδενίστηκε και αυτό είναι οριστικό. Ο γαλλο-γερμανικός άξονας διαλύθηκε και κάθε ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός

αναζητά από μόνος, και σε βάρος των υπόλοιπων Ευρωπαίων, μια εννοική συμφωνία με τις ΗΠΑ, προφανώς από δευτερεύουσα ή τρίτεύουσα θέση. Η Γερμανία δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί από τα σχέδια των ΗΠΑ σε σχέση με την Κίνα (παρ' όλο που η εφαρμογή τους θα ήταν καταστροφική γι' αυτήν) γιατί θα την φάει ζωντανή οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι. Η Γαλλία προσέφυγε στα πόδια των ΗΠΑ ελπίζοντας σε μια συμπληρωματική θέση στα σχέδια των ΗΠΑ, όπως φάνηκε και από το ταξίδι του Μακρόν. Η ΕΕ δεν μπορεί να αντιδράσει ενιαία ούτε απέναντι στην εκτόξευση των τιμών ενέργειας (η Γερμανία δεν υποχώρησε από το δικό της πρόγραμμα ενισχύσεων ύψους 200 δισ.) ούτε απέναντι στην ενίσχυση της αμερικάνικης βιομηχανίας με 369 δισ. (με βάση τον «Νόμο για την Αντιμετώπιση του Πληθωρισμού», που πρόσφατα ψηφίστηκε στις ΗΠΑ) και που απειλεί με σαρωτική υποβάθμιση την ευρωπαϊκή βιομηχανία, και τέλος είναι αμφίβολο αν θα μείνει και μια ενιαία αγορά, κάτι που δεν ενοχλεί τους Αμερικανούς.

Ταυτόχρονα, ο Μπάιντεν έχει καταφέρει να συσπειρώσει κάτω της αμερικάνικη μπουρζουαζία και να αδρανοποιήσει, προσωρινά, τον Τραμπ, και τέλος έχει φέρει σε άσημη θέση τον Πούτιν. Πέτυχε το στόχο του να περικυκλώσει ασφυκτικά την Ρωσία, από την Ανταρκτική μέχρι την Μεσόγειο, υψώνοντας ένα ασφυκτικό και αδιάπαραστοίχο τείχος. Από την άλλη, το πάγωμα του πολέμου στην Ουκρανία θα σημείωνε ότι η Ρωσία θα κρατήσει μεν τις περιοχές που κατέκτησε (όχι μόνο ασημένιο κέρδος αλλά κυριολεκτικά αδιάφορο) αλλά δεν θα τις αναγνωρίσει ποτέ, το μέτωπο στην Ουκρανία θα είναι μια διαρκής πληγή που ανά πάσα στιγμή θα μπορεί να αναζωπυρωθεί, ενώ η Ρωσία θα απειλείται, εκβιάζεται και θα φθειρείται γοργά από τις δρακόντειες κυρώσεις και την κατάσταση των 300 δισ. των συναλλαγματικών της αποθεμάτων. Ειδικά αν οι ΗΠΑ καταφέρουν να εντάξουν στο στρατόπεδο τους την Τουρκία (αυτό φαίνεται με την εγκατάληψη των Κούρδων της Συρίας), τα πράγματα θα γίνουν επικίνδυνα για τον Πούτιν, μια που θα σημειώνει μια επέκταση των ανοικτών μετώπων του. Επιπλέον, ένα σταμάτημα τώρα του πολέμου, επανέναρξη μιας περιορισμένης ροής ρωσικού πετρελαίου και αερίου στην Ευρώπη, θα γλυτώσει τους Αμερικανούς από την αποσυσπείρωση του στρατοπέδου τους γιατί θα περιορίσει τις αυξημένες τιμές ενέργειας και την σφοδρή επερχόμενη οικονομική κρίση και κυρίως το κύμα των εργατικών αγώνων που αρχίζουν να ξεδιπλώνονται απειλητικά στην Ευρώπη και όχι μόνο.

Μένει να δούμε πώς θα αντιδράσει το καθεστώς του Πούτιν. Προς το παρόν ο Πούτιν φαίνεται να συνεχίζει τις στρατιωτικές επιχειρήσεις και να συγκεντρώνει στρατηγικά βομβαρδιστικά, πιθανόν για ένα τελειωτικό χτύπημα στον ουκρανικό στρατό, προσβλέποντας στην αποσάρθρωση των Δυτικών λόγω χειμώνα, κρίσης και εργατικών κινητοποιήσεων (παρ' όλο που οι τελευταίες μεσοπρόθεσμα είναι εξίσου επικίνδυνες και για τον ίδιο). Όπως και να 'χει, αν δεχθεί το πάγωμα με αυτούς τους όρους θα έχει υποστεί μια σημαντική ήττα.

